

Dung SaiGon, Võ Hà Anh

Ngày Xưa Chân Sáo

Chương 1

Uyên thức giấc từ sớm, một thức giấc không cần thiết chút nào . Uyên lười biếng nhắm mắt kéo dài phút giây thoải mái nhàn rỗi của một ngày nghỉ . Nhưng, giấc ngủ vẫn bần bật biến mất . Vẫn không vương vất lại trong Uyên một thoáng nào .

Tối qua đi chơi với Hải về khuya đến thế mà sáng nay thức giấc sớm Uyên vẫn không thấy mệt mỏi .

Tiếng lao xao dành ăn của lũ em dưới nhà đem đến cho Uyên những nôn nao bất chợt . Buổi sáng của chủ nhật bao giờ cũng đông đủ và ồn ào như thế .

Uyên tung chăn vùng dậy, như một đứa trẻ con, Uyên quên hẳn Uyên của tuổi lớn . Đánh răng, rửa mặt, thay quần áo vội vã, thật nhanh và thật nhí nhảnh chạy xuống . Vừa thấy Uyên ló mặt vào phòng ăn Thủy đã hét âm lên :

- Ê ! Uyên đi chỗ khác chơi đi, Mẹ bảo Uyên sắp lấy chồng là người lớn rồi thì không được phá phách dành ăn với tụi nhỏ nữa .

Lũ em nhỏ reo hò tán thành . Thủy nói xong tiếp tục ăn, Uyên cười nhẹ đưa ý nghĩ về Hải . "Anh có biết là em đã lớn vượt lên sự đùa phá ồn ào của lũ

em rồi không anh" . Ngồi xuống bên Thủy, con nhỏ tỉnh bơ không nhìn Uyển vẫn cắm đầu ăn ngấu nghiến đĩa bánh cuốn chả đầy vun, Uyển nói thəm "Ăn thế thảo nào người không tròn ... như hột mít" .

Đập khế lên vai Thủy cho con nhỏ ngừng ăn, Uyển hỏi :

- Phần tao đâu ?

Thủy cười :

- Làm gì có phần mà hỏi ? Bà lớn quá rồi, bảo thiên hạ lo cho .

- Lớn thì cũng phải ăn chứ bộ . Không ăn thì làm sao lớn nổi để ... lấy chồng ?

- Em ăn nhiều thế có lớn không ?

Uyển ngăm Thủy, nheo mắt trêu nó :

- Không lớn, nhưng càng ngày càng ... tròn như ... hột mít .

Thủy kêu ré lên :

- Mụ gầy này ăn nói vô duyên quá đi . Không thèm nói chuyện với mụ nữa .

Uyển cười dài . Cứ động chạm đến sự "tròn trĩnh" của con nhỏ là y như con nhỏ la hét ầm lên như thế . Uyển biết "tây" của Thủy, mỗi lần Thủy "phê bình" Hải để trêu Uyển quá dai, Uyển lại phải làm nó im bằng cách nhắc đến sự "tròn trĩnh" của nó . Thế là bình yên trở lại và con nhỏ giận dỗi ùng ùng bỏ đi ngay .

- Hôm nay anh Hải có đến không hở Uyển ?

Thủy vừa hỏi vừa "thu vén" đĩa bánh cuốn sạch sẽ ðầu vào ðấy . Thủy nhắc đến Hải là để mở màn cho những câu "tra thù" lúc nãy ðây . Uyển lắc ðầu :

- Chắc là không .

- Sao lại chắc là ?

- Tại tao không hẹn anh ấy đến .

Thủy xí dài :

- Ông bà bám nhau như ðĩa, xa nhau một ngày ðã phát điên lên rồi thì chủ

nhật sức mấy mà không hẹn .

Uyển làm mặt nghiêm bảo Thủy :

- Tao nói thật chứ sao, lâu lâu cũng phải tự do một chút chứ . Trưa nay anh Hải không đến tao với mày đi phố chơi .

Thủy so vai :

- Chê đi phố với Uyển, chiều nay em mắc hẹn với tụi bạn .

Uyển đứng dậy mắng đùa Thủy :

- Lúc nào cũng nhắc đến bạn, tụi nó có nuôi sống nổi mày không ?

Thủy nhìn theo Uyển, nói to :

- Ừ ! Em thế đó . Em cần bạn hơn cần người yêu . Nếu không có bạn em ... chết sướng hơn .

Thật nhảm ! Uyển lắm bả, làm như không nghe tiếng Thủy nói tiếp . Uyển đi thẳng lên phòng . Buổi sáng này là mấy mươi buổi sáng Uyển thấy Uyển người lớn, Uyển thấy Uyển hoàn toàn biến đổi, hoàn toàn lột xác . Từ một cô bé nhỏ nhút nhát rong chơi Uyển biến thành một Uyển duyên dáng mặn mà . Thành người tình, thành hôn thê của Hải . Những ngôn từ thật xa lạ nhưng cũng thật đầm ấm, triu mến đầy ấp những thương yêu mặn mà xoáy lốc trong Uyển, lấn lướt Uyển, cho Uyển thấy Uyển có bốn phận với Hải, một bốn phận đáng yêu nhất . Một cuộc sống mới sắp thành hình . Cuộc sống ấy có vui có dễ thương và ngọt ngào lắm không ?

Sáng nay rảnh, Hải không đến Uyển sẽ có thì giờ ngồi viết thư cho Hà . Một bức thư thật dài, kể cho Hà nghe nỗi xôn xao trong Uyển của những ngày "trôi buộc" đậm đà này, nhắc với Hà một lần những kỷ niệm ngọt ngào của tuổi nhỏ rồi quên, rồi bỏ, rồi già từ hết . "Hà nhỉ ! Kỷ niệm nào cũng viết không hết lời, nhắc không trọn vẹn vì kỷ niệm đầy quá . Những buổi tối chạy nhảy đuổi nhau ồn ào một khu cư xá đông đúc . Những buổi chiều hai đứa lang thang qua những con đường dài hai hàng me và mơ ước vu vơ .

Những buổi tối họp nhau ở nhà Khánh nghe các anh lớn bày trò phá phách, cầu cơ bói bài, dọa cho hai đứa sợ hãi cứ nắm chặt tay nhau, rút vào tận trong cùng ngòai . Thế mà vui, không thể nào quên nổi những buổi họp mặt đó" .

Uyển nhắc với Hà đôi mắt sáng của anh Lương . Đôi mắt có những tia nhìn kỳ lạ, xoáy buốt mỗi khi anh nhìn Uyển . Cái nhìn đó đã đánh thức những nao nức khôn cùng trong Uyển . Anh Lương đẹp, thật đẹp . Uyển sẽ không diễn tả anh Lương đẹp như tài tử xi nê . Anh Lương không có khuôn mặt trắng không có đôi môi đỏ như môi con gái thoa son, không có dáng người no đầy của một tên con trai nhà giàu, một công tử bột đầy đủ phê phỡn .

Trong Uyển, anh Lương cao và khỏe, có đôi mắt lúc thì thật dịu dàng cho Uyển mềm lòng, lúc thì dữ dằn cho Uyển nể sợ, cho Uyển bé bỏng nhỏ nhoi . Cho Uyển thấy anh xa vời như thần tượng . Cho Uyển mãi mãi thích gần anh, nhìn nụ cười thu hút đó, nhìn ánh mắt đó . Uyển tưởng tượng ra đôi chân anh thật dài, thật thẳng . Uyển nhìn thấy màu áo trắng anh mặc . Có lẽ nhờ anh Lương nên Uyển thích con trai mặc chemise trắng từ ngày ấy .

Buổi sáng hôm nào Uyển đã giận dỗi anh Lương khi nhìn anh đưa một người con gái lạ đến nhà . Người con gái Uyển quên hẳn khuôn mặt trong trí nhớ nhưng màu áo tím Uyển không quên . Không bao giờ quên được . Màu tím Huế đẹp nào nùng . Thảo nào anh Lương chẳng si mê đắm đuối, những người bạn của anh vẫn thường nói đùa anh như thế, nói cả những khi có mặt Uyển bên anh .

Đưa người con gái đi ngang mặt Uyển, anh Lương dừng lại, vuốt má Uyển :

- Sáng nay nghỉ học à, cô bé ?

Uyển gật đầu, người con gái dịu dàng cầm bàn tay Uyển, khen nhỏ :

- Cô bé dễ thương ghê, anh nhỉ ?

Anh Lương cười thật đẹp, nhìn người con gái âu yếm :

- Dễ thương và ... xinh như em vậy .

Uyển giật mạnh bàn tay ra khỏi bàn tay cô gái, vùng vằng đi vào nhà . Uyển không hiểu tại sao Uyển lại có hành động và cử chỉ khó chịu đó với một người con gái lạ . Chỉ biết Uyển ảm ức, ray rứt, Uyển ghen hờn vô lối với cả hai người . Uyển muốn đập phá la hét, muốn khóc tức tưởi cho trôi đi tất cả, cho anh Lương và người con gái anh yêu biến mất trong Uyển . Không còn gì, không còn gì nữa hết .

Đó là một thức tỉnh đầu đời con gái, là những mơ ước si cuồng suốt thời gian anh Lương hiện diện bên Uyển . Uyển biết ích kỷ ghen hờn từ đó .

Bức thư viết cho Hà kéo dài không muốn dứt cho đến lúc Thủy lên, mang theo ồn ào :

- Chán quá, lại viết thư rồi, lúc nào thấy bà là thấy viết thư . Thư từ kiểu này dám có ngày anh Hải ... điên vì ghen mất thôi .

Uyển quăng bức thư ra bàn, mắng Thủy :

- Ôn vừa chứ, tao viết cho bạn gái chứ viết cho bạn trai sao mà ghen .

Thủy cười nham nhở :

- Viết thư cho bạn gái nhưng nhận thư bạn trai không ghen sao được ? Ngày nào có thư là y như thư bà nhiều nhất . Em mà là anh Hải em cấm hết, thư từ, bạn trai phải nhét xó .

Nghe Thủy nói Uyển cười dài :

- Anh Hải "suya" không ghen nhảm đâu em ơi, ông ấy mà "độc tài" kiểu mày tao từ hôn liền . Với tao, bạn bè và người yêu phải được ... thương bằng nhau .

- Nói như Uyển có ngày ông Hải ông ấy giết Uyển, coi chừng đó .

Thủy dọa, Uyển gạt ngang :

- Thôi, đừng nói nhảm . Sao hôm nay bệnh anh Hải hết mình vậy ?

Thủy cười không nói gì . Uyển mân mê chiếc nhẫn đính hôn nằm trên ngón

tay áp út, chiếc nhẫn này trói buộc cả đời Uyển vào Hải không dứt, không rời . Không bao giờ xa cách nổi nhau .

Đeo chiếc nhẫn đính hôn đi chơi gặp mấy thằng bạn trai, tụi nó hét ầm lên :

- Uyển lấy chồng bao giờ vậy ?
- Nhiều kẻ "đau tim" vì tin này lắm đó nghe Uyển ?

Về nhà kể cho Thủy nghe, Thủy xui :

- Tháo nhẫn cất đi Uyển, cứ để cho thiên hạ tưởng lầm Uyển chưa có ai để thiên hạ nuôi hy vọng chơi .

Nghĩ đến Hải, Uyển do dự :

- Nhỡ anh Hải hỏi đến thì sao ?
- Thiếu gì cách nói, Uyển cứ bảo là Uyển ... để dành đến ngày cưới đeo luôn nhẫn cũng được vậy .

Uyển dọa Thủy :

- Anh Hải có nói gì là tao đổ tại mày xui tao đó nghe không ?

Thủy nheo nheo đôi mắt cười vui :

- Như em là khỏe nhất, tha hồ bay bướm ăn chơi mà không sợ một ràng buộc nào .

Trong một thoáng ngắn Uyển thấy Thủy nói đúng . Như hôm đám hỏi xong, lúc họ hàng ra về hết chỉ còn lại hai chị em trong phòng, Thủy nhìn Uyển thật lâu rồi nói nhỏ :

- Kể từ phút này chị thuộc về anh Hải rồi, thôi giã từ những ngày vui chơi chân sáo nhé .

Nghe Thủy nói, Uyển bỗng thấy buồn, nao nao muốn khóc .

- Uyển tiếc không ?

Bảo tiếc nuôi cũng không đúng mà bảo Uyển vui cũng không đúng . Uyển chẳng còn hiểu nổi Uyển . Buổi đầu nhận nhẫn đính hôn của Hải trước họ hàng hai bên, Uyển đã thoáng rung rung buồn . Như thế là tiếc nuôi đó sao ?

Hải cũng hỏi Uyển như Thủy lúc hai đứa đi chơi với nhau buổi tối ấy :

- Em có tiếc gì không ?

Hình như Uyển đã lắc đầu, hình như Uyển đã nép sát vào Hải lúc đó như một trao gởi vĩnh viễn . Những lúc bên Hải, Uyển thấy lòng bình yên nhất, không lo lắng, ưu phiền không nghĩ đến một điều gì khác ngoài Hải với những ánh mắt tình tứ thiết tha, với những nụ hôn đắm thắm nồng nàn đầu đời con gái . Từ ngày yêu Hải, Uyển đã thành người lớn . Uyển cứ nghĩ thế . Thủy lục tung đóng quần áo trong ngăn tủ Uyển tìm tòi, Uyển quay lại bắt gặp một bùa bài đến phát khiếp . Uyển hét :

- Thủy, tìm gì vậy ?

Thủy không nói vẫn mãi miết đảo lộn những bộ đồ Uyển vừa ủi chiều qua không thương tiếc .

- Thủy, bước ra ngay không ?

Thủy quay lại vừa nhún vừa đẩy cho chặt ních một ngăn tủ, đóng sầm cánh cửa .

- Tôi có đọc lên "thư tình" của bà đâu mà bà la ầm lên thế ?

Mặt Uyển đỏ hồng vì tức, Uyển bảo :

- Làm ơn xếp gọn lại quần áo cho tôi, tôi không dư thì giờ nói nhảm .

Khi đã phải xưng hô bà bà, tôi tôi với nhau là bắt đầu muốn gây gổ nhau rồi . Thủy biết thế và Thủy biết Thủy "có lỗi" nên cười làm lành .

- Chút nữa em xếp cho, tủ Uyển bê bối từ trước rồi chứ bộ .

- Mà định tìm gì vậy ?

Uyển vẫn còn hậm hực hỏi Thủy . Thủy nói :

- Tìm một bức thư ... tỏ tình để chọc khùng ông Hải chơi .

Thủy nhắc làm Uyển nhớ lại cả một thừa đại khờ ngô nghệ ngày xưa, lúc Uyển nhận được bức thư tỏ tình đầu tiên của tên con trai học cùng trường nhét trong cuốn sách mà hắn đã cố dúi vào tay Uyển trong giờ chơi bảo "cho

Uyển mượn" . Uyển đọc thật nhanh bức thư và ngỡ ngàng lẫn lo sợ . Bức thư với những thương yêu bạo dạn khiến Uyển lo lắng như thế . Uyển không dám nói cho một đứa bạn nào biết và đem về giấu xuống tận cùng mớ quần áo cũ . Vô tình Thủy lục thấy và đọc được . Từ đó con bé thường đem "bức thư tình trong mớ đồ cũ" ra trêu Uyển, chế nhạo sự khờ khạo của Uyển .

- Uyển nhỉ ? Ngày xưa con trai "cù lằn" không chịu được . Cứ khoái cô nào là lẻo đẹo suốt quãng đường, ngó nga ngó ngẩn mà không dám tỏ tình . Đêm về nắn nót viết thư rồi cả tuần sau mới dám lén lút nhét vào sách vở "người yêu" hoặc nhờ người này người nọ đưa giùm, rõ chán !

Biết Thủy lại sắp đem chuyện "ngày xưa" ra tán nhảm, Uyển vội gạt ngang :

- Thôi, thôi, đi xuống nhà chơi cho tao viết thư .

Thủy bưng bình ngòi sát vào Uyển :

- Chủ nhật mà ngòi viết thư quê lắm bồ ơi !

- Chứ làm gì cho hết buổi sáng nhàn rồi như thế này .

- Đi chơi, tán dóc hoặc xem tiểu thuyết .

Rồi Thủy nheo nheo đôi mắt nghịch ngợm :

- Nhưng, đọc chuyện ai thì đọc chứ đừng đọc truyện ông Hải nhà mình đó nghe, em chê văn ông Hải ... từ lâu .

Uyển nghĩ đến Hải, cười thảm . Quả ... bụt nhà không thiêng là vậy Uyển vẫn thường nói đùa cho Hải tức phát điên lên mỗi khi Hải thủ thỉ khoe :

- Anh vừa xuất bản cuốn truyện mới, em cần bao nhiêu cuốn để tặng bạn bè anh đem đến cho .

Uyển nói đùa :

- Thôi, tụi bạn em ... chê văn anh, khoe hoài !

Uyển thường hay đùa ác với Hải như thế . Nhưng rốt cuộc, Hải vẫn phải viết, phải ký đều đều cho bạn Uyển . Lúc đó Hải mới "kê" lại :

- Sách anh viết bằng ... mồ hôi, nước mắt để bán lấy tiền chứ không phải viết

khơi khơi rồi tặng khơi khơi đâu nghe . Thiên hạ "chê" văn anh mà sao anh cứ phải ký tặng cho ... ai đâu, gần hết chồng sách đặc biệt vậy nhỉ ?

Uyển ngúng nguẩy, hờn dỗi quay đi :

- Ai bảo anh khoe, anh cứ thích ... tặng cho tụi nó làm gì . Làm như mình ... nhất không bằng vậy . Sách anh cả năm em không thèm đọc một chữ .

Hải cười cười :

- Em không đọc là em ... dại . Biết đâu anh chẳng viết đến một người con gái nào đó . Biết đâu anh chẳng viết để nhớ đến ... dĩ vãng .

Uyển kêu :

- Kệ anh .

Uyển tức . Hải dịu dàng ve vuốt, Hải dỗ dành và như thế là quên, là vui vẻ trở lại . Uyển chẳng giận được Hải lâu bao giờ là thế .

Nhìn Uyển lặng thinh, Thủy sợ Uyển lại tiếp tục viết thư, con nhỏ cầm cây bút trên tay Uyển ký, viết vu vơ lên tờ giấy trắng trên bàn :

- Nhà mình bỗng dưng lại có thêm một ông văn sĩ lắm mồm . Văn ông ấy ai mê, ai đọc ở đâu chứ em thì không mê nổi . Thật là văn với người chẳng đi đôi với nhau chút nào .

- Không đi đôi ở điểm nào ?

- Đọc văn ông Hải người ta có cảm tưởng anh ấy là một người con trai ... lý tưởng nhất, hào hoa nhất ... và ít nói . Ai ngờ ở ngoài ông Hải là vua lắm mồm .

Hải ... lắm mồm thật, lắm mồm có con . Mỗi khi Mẹ mách Hải là con Thủy nó lười biếng ham chơi đàn đúm ... hư hỏng quá, Hải lại bắt đầu "lắm mồm" với Thủy . Con nhỏ vẫn thường cằn nhằn với Uyển :

- Em ... sợ anh Hải của chị rồi, anh ấy đem cả chuyện Tây lẫn chuyện Tàu để giảng luân lý với em . Anh Hải giảng hăng đến nỗi nghe xong ... em ngủ gật tự bao giờ nên những lời khuyên răn vẫn theo gió bay đi .

Quả thật, những lời khuyên của Hải theo gió bay đi với Thủy . Nhưng Thủy bớt đi chơi vào những kỳ nào Hải hay đến nhà . Không phải Thủy đã thấm nhuần "nhị thập tứ hiếu" của Hải mà Thủy thú thật là sợ phải ... ngủ gật trong khi ngồi nghe Hải giảng . Đó là một cực hình với Thủy .

Uyển đem những câu Thủy chê kể lại cho Hải nghe . Hải cười hồn nhiên :

- Em phải hãnh diện vì được nhà văn yêu say đắm đấy .

Uyển ứ dài trả đũa Hải :

- Anh tốt phước lắm mới được em yêu đừng vội lên mặt . Không có anh em còn nhiều người khác bao quanh, lúc nào cũng sẵn sàng tự tử vì em, anh biết không ?

Hải luôn mồm bảo "anh không ghen" . Uyển nghĩ Hải không ghen là may cho Hải bởi không có gì khổ sở bằng ghen . Không có gì đau đớn, buồn bực bằng ghen hết cả . Vì, Uyển đã từng "bị" ghen như thế dù Uyển biết chắc chắn Uyển không bao giờ mất Hải và Hải cũng không bao giờ bỏ nổi Uyển, thế mà vẫn thấy buồn bực khó chịu khi Hải đi mất biệt hai, ba ngày không gặp, khi Hải thoáng nhắc đến tên một người con gái nào đó ...

Uyển thường than với Thủy, con nhỏ là Uyển :

- Ích kỷ vừa thôi chứ, chị ... quá trời thì sao ?

- Tại anh Hải tuyên bố không ghen .

Thủy nhún vai :

- Đừng lầm, những người càng tuyên bố hăng bao nhiêu lại là những người ghen dữ dội bấy nhiêu .

Uyển cãi :

- Ông Hải không ghen thật mà .

- Sao Uyển biết ?

- Ông ấy nói, với lại tao chả thấy ông Hải ghen bao giờ .

- Ông ấy ghen ngầm làm sao Uyển biết được .

- Ghen ngầm ?

Uyển kêu lên . Thủy gật đầu :

- Chứ sao . Nhìn ông Hải là thấy chất "ghen ngầm" trong con người ông ấy rồi . Chị coi chừng, những ông ghen ngầm là những ông đáng sợ nhất .

Uyển nói thào "Hải chẳng đáng sợ chút nào hết, vì với Uyển, Hải lúc nào cũng ... dễ bảo và ... hiền ghê gớm vậy" .

Thủy làm như thầy tướng :

- Có phải khi tức giận mặt ông Hải xanh lại không ?

Uyển gật đầu :

- Ừ ! Hình như thế .

- Con người ghen hăng nhất là anh Hải .

- Sao Thủy biết ?

- Sách dạy thế . Kinh nghiệm mà ...

- Thủy có "bò" rồi phải không ?

Thủy cười hồn nhiên :

- Chưa đâu, con trai thời buổi này toàn dân gì gì đâu không, mê không nổi .

Uyển nói đùa :

- Ê ! Đừng có "vơ đũa cả nắm" nghe, không có tên anh Hải trong đám "con trai gì gì đâu" đó chứ .

Thủy so vai đứng lên :

- Em đâu dám . Anh Hải của chị là nhất nhất trên đời rồi, ai mà bì kịp .

Uyển mỉm cười nhìn Thủy đi ra khỏi phòng, con bé thật khó chịu, thật bức đồng lúc nghĩ thế này, lúc nghĩ thế khác . Tuổi Thủy là tuổi Uyển của những ngày chưa bị ràng buộc bởi Hải chứ không phải Uyển của những ngày sắp tới này với biết bao phiền muộn lo lắng . Với cuộc sống vợ chồng riêng tư . Với những đứa con tiếp nối ra đời để kết chặt thêm tình nghĩa . Uyển thấy bồi hồi trong ý nghĩ đó . Thật, không ngờ thời gian đi mau quá . Mới ngày

nào còn rong chơi lem luốc, phá phách ồn ào với bạn bè, còn bày hàng giả buôn bán với lũ con trai, còn kéo nhau hàng bọn đi ăn cắp khế, ổi của hàng xóm, công kênh nhau trèo qua hàng rào, bị đuổi quăng cả giày dép nắm tay nhau mà chạy . Mới ngày nào còn trốn gia đình đi tắm sông, đùa giỡn với những đứa bạn trai mà không thấy một chút xuyên xao nào khi nắm tay nhau, khi ôm chầm lấy nhau mỗi lần chơi đuổi bắt . Mới ngày nào mà bây giờ đổi thay tất cả . Bỗng xa nhau mấy năm đến lúc gặp lại đứa nào cũng bàng hoàng không ngờ kỷ niệm chất đầy mắt ngát . Không ngờ hôm qua còn lem luốc ngô nghê, hôm nay có đứa đã tay bồng tay bế . Gặp nhau nhắc lại kỷ niệm để thấy ngượng ngùng, cho đứa con gái thấy má mình hồng thêm không phải nhờ son phấn, cho đứa con trai thấy rợn rùng xao xuyên khi tưởng tượng ra tuổi đại khờ của mình . Cũng người con gái đó ngày xưa chân sáo quần quít, lộ lem bên mình . Cũng bàn tay trắng trẻo thon hồng đó ngày xưa mình đã nắm giữ, dắt dìu chạy nhảy khắp nơi . Bây giờ tuổi lớn làm ngăn cách đủ mọi thứ . Oi ! Những ngày tháng ngọt ngào của tuổi nhỏ Vân Uyên ! Xin giã từ mãi mãi .

Tình thơ đại đầu đời Uyên đã dành cho tuổi nhỏ đầy kỷ niệm với anh Lương . Cho đến bây giờ và mãi mãi về sau xin hãy cho Uyên đừng bao giờ gặp lại anh Lương để Uyên còn được mang hình bóng anh hoài hoài . Cho Uyên vẫn còn thấy Uyên nhỏ nhoi bé bỏng trong tầm mắt anh . Với anh Lương, Uyên không bao giờ muốn Uyên thành người lớn, bởi khi lớn rồi Uyên sẽ nhìn anh bằng đôi mắt tầm thường hơn . Anh sẽ biến mất về thần thánh xa vời, anh sẽ không còn là một bức tường cao vút mắt, cao vượt lên tuổi ngô nghê của Uyên nữa . Và như thế, kỷ niệm của Uyên sẽ tan thành mây, thành khói mất . Uyên không muốn anh Lương tầm thường kém đẹp trong Uyên . Hãy để cho Uyên nuôi dưỡng kỷ niệm, cho kỷ niệm sống đời bên Uyên . Thủy nhí nhanh chạy trở lên phòng làm tan ý nghĩ của Uyên . Nó chỉ tay :

- Uyên, anh "cận" đến .

Uyên tròn mắt :

- Anh Huân ?

- Chứ còn ai .

Uyên ngó ngẩn :

- Đến làm gì thế nhỉ ?

Thủy cười :

- Đến thăm "em gái" chứ đến làm gì .

Uyên ngập ngừng :

- Thủy xuống nói chị đi vắng rồi, đi .

Thủy lắc đầu quây quây :

- Không được, em lỡ nói với anh "cận" là chị có nhà, chị đang mong ... một người đến thăm trong sáng chủ nhật đẹp trời này . Anh "cận" hí hửng trông thấy .

Uyên miễn cưỡng vớ cái lược, chải nhanh mái tóc, mắng Thủy :

- Anh Hải mà biết mày "quí quái" thế anh ấy đập mày chết .

Thủy cười khúc khích, đẩy Uyên xuống cầu thang :

- Thôi, dẹp ông Hải một bữa đi bà ơi .

Và, con bé còn nói với theo Uyên :

- Có mục gì nhớ rủ em đi theo với đó .

Uyên cười thầm "con bé trẻ con không chịu được" . Cứ thấy Huân đến là con bé tưởng tượng ra đủ "mục" rồi, vì Huân có nhiều mục thật . Ngày xưa Uyên quen Huân trong một buổi sinh nhật con bạn, con nhỏ tán Huân, giới thiệu Huân với Uyên long trọng nhất khiến Uyên thấy thích làm quen với anh chàng . Rồi, chẳng hiểu nhờ một "mở đề" nào mà Huân đeo đuôi Uyên cho đến ngày Uyên sắp lấy chồng mà Huân vẫn còn ngây ngô tưởng như Uyên vẫn còn tự do ghê lắm vậy .

Huấn đứng xoay lưng ra đường . Uyển kêu lên :

- Trời ơi ! Trông anh lạ ghê ! Đen như lính vậy .

Huấn phì cười, ngồi đối diện với Uyển :

- Thì lính hắc nhiên rồi chứ còn gì nữa .

- Hèn gì lâu ghê không gặp anh . Anh đi mấy tháng rồi ?

- Bốn năm tháng gì đó, còn đang học ở Thủ Đức .

Huấn bỗng ngáp ngừng nhìn Uyển :

- Mấy lần anh định viết thư cho Uyển, nhưng ... lại thôi . Đạo này Uyển có vẻ người lớn lắm .

Uyển tránh cái nhìn đăm đăm của tên con trai, cười tự nhiên :

- Tập làm người lớn là vừa anh, Uyển sắp ... già rồi .

Huấn cười :

- Uyển mà già thì ai dám nhận mình trẻ nữa . Chiều nay Uyển ... rảnh không ?

Uyển còn đang ngáp ngừng, Huấn nói nhanh :

- Đến Hạnh chơi nghe, anh đón Uyển .

Uyển lắc đầu :

- Không được đâu anh, chiều nay Uyển bận đi phố mua vải với con Thủy .

- Rủ cả Thủy luôn, anh đón Uyển ở phố vậy .

- Không biết Uyển đi giờ nào nữa, với lại con Thủy nó hay "bốc chứng" lắm cơ .

- Để anh hỏi Thủy .

Và Huấn gọi to khi thấy Thủy đứng trước cửa phòng :

- Thủy, lại anh hỏi này .

Thủy nheo mắt cười với Uyển :

- Dạ, anh bảo gì ạ ?

Huấn kéo tay Thủy máng đùa :

- Đại này Thủy ... ghê lắm nhé ! Đi chơi có tiếng đấy .

Thủy ngồi xuống bên Huân nhăn nhó :

- Đâu có anh, em vẫn ngoan mà .

- Chiều nay Thủy đi phố với Uyên phải không ?

Thủy tròn mắt định chối, Uyên lừ mắt cho Thủy gật đầu . Con nhỏ cười :

- Dạ .

- Anh chờ Thủy với Uyên ở Brodard đúng bốn giờ nghe .

Thủy nhìn Uyên, Uyên muốn nói Thủy từ chối phắt cho xong, nhưng con nhỏ cứ tỉnh bơ bảo Huân .

- Em không biết, tùy chị Uyên .

Uyên nói nhanh :

- Tùy Thủy chứ .

- Tùy em thật nghe không ?

Thủy dọa, Uyên cúi ngăm nó . Thủy nói :

- Em đi lung tung, sợ là không đến được đúng giờ đâu . Con gái đi phố thì anh biết, đi cả ngày cũng chưa mua xong nổi món gì .

Uyên nói theo Thủy :

- Sợ anh chờ mất công . Thôi, anh để hôm khác vậy .

Huân nhìn Uyên, đôi mắt dò xét . Và, Huân gật đầu nhẹ :

- Thôi được, Uyên không thích anh chẳng ép . Nhưng thỉnh thoảng anh về phép, Uyên cho anh đến chơi chứ .

Uyên thoáng buồn, thoáng cảm động . Huân đứng dậy :

- Anh về .

Tiến Huân ra cửa, Uyên thấy nao nao buồn . Dù gì thì cũng có một thời gian Uyên bắt gặp lòng mình xao xuyến trong ánh nhìn thiết tha, đắm đuối của Huân, dù gì thì Uyên cũng chỉ là một người con gái tầm thường, dễ buồn dễ xúc động, dễ mềm yếu . Như lúc này, nhìn Huân ra về trong thất vọng, Uyên

thấy tội tội Huấn sao đó .

- Anh cận của ... Uyên về rồi phải không ?

Thủy đứng sát bên Uyên cười cười . Uyên quay vào nhà . Thủy trêu :

- Anh cận của ... Uyên trông cũng bô giai ghê đấy chứ . Ăn đứt anh Hải .

Uyên mắng Thủy :

- Cấm nhắc anh Hải .

- Sao vậy ?

- Tao không thích .

- Cứ làm như thần tượng không bằng .

Thủy nói mai mỉa, Uyên cúi, hét to :

- Thần tượng cũng ... kệ tao . Nhưng cấm mày nhắc anh Hải .

Thủy lườm Uyên, vùng vằng :

- Ai thèm, từ nay cậu rằng người ta cũng không thèm nói đến .

Uyên làm bầm mặt mình :

- Ừ ! Cầu cho mày im miệng được hoài như thế là tao khỏe thân .

Ngày Xưa Chân Sáo

Chương 2

Gần ba tuần qua, kể từ lễ đính hôn . Dù đã cố gắng, nhiều lúc Uyên vẫn chột quen mình đang sửa soạn cho một sinh hoạt mới, một đời sống mới . Uyên vẫn còn cảm thấy những níu kéo, những ràng buộc của đời sống quen thuộc vừa qua . Đời sống của ngày hôm qua con gái, hôm nay sắp sửa thành đàn bà . Dù không muốn, Uyên vẫn phải tự thú nhận với lòng là Uyên đã băng khuâng ngơ ngác như vừa đánh mất một thứ gì . Nhiều lúc tự dặn lòng, chỉ còn vài tuần nữa là đám cưới, là chấm dứt những ngày rong chơi vô tư lự, và cần dần dần bỏ hết những gì đã có vào quá khứ . Vậy mà Uyên vẫn không nhớ được . Nói đúng hơn, Uyên vẫn nhớ nhưng không giữ được . Nhìn Thủy đùa vui với lũ em, tán nhảm về những tên con trai đeo đuổi Uyên, thủ thi về những cặp mắt quuyến rũ là lòng Uyên lại cuộn cuộn sôi nổi những ao ước

được hòa mình vào sinh hoạt cũ . Vào những vui tươi lôi cuốn của ngày tháng cũ chưa xa được bao ngày . Của những ngày xưa chân sáo vô tư không biết khóc, không biết buồn phiền khổ sở . Trong những ngày qua, Hải vẫn thảnh thơi đến với nàng . Uyên mê man cạnh Hải, đắm nhìn trong những âu yếm đón mời của người tình tuyệt diệu . Uyên tan biến trong vòng tay xiết chặt, trong nụ hôn đam mê, trong trao gửi nhịp tim, trong ve vuốt tê dại cả hồn . Những lúc đó Uyên cho mình là đầy đủ, có tất cả, không cần thêm một chút gì khác . Những lời Hải êm dịu ngọt ngào, những âu yếm săn sóc của Hải triền miên không dứt, những cuốn hút của thân xác đàn ông ấy cuồng nhiệt không rời đã làm Uyên thỏa mãn, thấy mình hạnh phúc .

Nhưng khi Hải vắng đi, Uyên bỗng thấy như mình chơi vơi . Nghĩ tới mình sẽ đóng khung trong một nếp sống mới, sinh hoạt mới và từ bỏ tất cả những gì đã có từ mười mấy năm qua Uyên bỗng thấy trong lòng dâng lên niềm tiếc nuối vu vơ . Chưa muốn bỏ, chưa muốn giã từ . Và chợt có lúc Uyên lại tự nhủ tại sao không tận dụng những ngày còn lại trong "tự do" vào việc đi tìm lại những gì sắp mất .

Uyên bỗng thêm, khi vắng Hải, một tên bạn trai nào đó, trong vô số bạn bè, đến với nàng, mời mọc năn nỉ Uyên chung vui một buổi chiều trong một cuộc vui nào đó . Những party, những buổi họp mặt, những lần lang thang trên phố, những chuyến rủ rê nhau ra ngoại ô ... để sống một thời gian ngắn ngủi cho mình . Uyên thêm sống lại . Nôn nao ước muốn được hòa mình vào khung cảnh đó, dù là phải dấu Hải .

Đến khi gặp Hải, Uyên lại hối hận với chàng vì những tư tưởng ấy, muốn tìm cách bù đắp cho Hải, Uyên nồng nhiệt dâng hiến cho chàng những đam mê khao khát của một người tình sắp thành người vợ, sắp trao thân gửi phận cho người . Và rồi sau đây, khi Hải về, Uyên lại bắt gặp những khoảng trống trong hôn, lại bút rứt vì những ao ước ích kỷ kia trở lại dày vò .

Bữa cơm chiều qua đi, Uyên trở lên phòng . Nhìn căn phòng nhỏ quen thuộc trùng trùng dấu vết của những ngày con gái, Uyên bỗng thấy nôn nao . Bữa bộn quá thể, dơ bẩn quá sức . Nhiều lúc Uyên phải ngượng ngùng vì Hải bước vào ngồi giữa những ngổn ngang đó . Uyên thường hét lên :

- Ra cho người ta dọn dẹp xong mới được vào .

Nhưng Thủy vẫn nằm sấp, tỉnh bơ đọc truyện, hai chân du đưa trong không khí, và cười :

- Ăn thua gì . Anh Hải phải tập cho quen đi .

Hải cũng làm như không thèm chấp, nhìn quanh và nói :

- Anh thích ngồi giữa phòng triển lãm này .

Uyên đỏ mặt . Trên thành giường một chiếc soutien . Dưới chân giường hai ba cái slip mỏng dính . Bữa bãi trên giường là chăn và gối, là quần áo ngủ rũ tung lung . Trên móc áo, đồ mặc đi chơi của mấy chị em treo chồng chất,

bên dưới đầy những giày dép nằm ngả nghiêng . Son, phấn, mắt xanh quần bừa bộn trên bàn học, trên nóc tủ gương, vài tấm hình tài tử xi nê dán trên vách với lời viết nhảm bằng tiếng Pháp của Thủy :

- Gã này là bồ tôi .

- Tôi mơ một người tình ...

Uyển mắng Thủy nhiều lần vì sự bừa bộn của căn phòng . Thủy chịu khó xếp dọn một tí rồi đầu lại hoàn đầy . Thủy nhất định bênh vực ý kiến mình :

- Phòng con gái phải như thế chứ .

- Nhưng ai thấy thì sao ?

- Ai thấy ? Phòng con gái người ta, ai được quyền vào ?

- Nhưng ...

- À, có ông Hải . Ông ấy tự ý xâm nhập thì ráng mà chịu cho quen . Chỗ anh Hải là ở phòng khách đầu phải ở đây .

Uyển lườm Thủy :

- Anh ấy là ... người nhà chứ bộ .

- Em quên . Nếu vậy càng tốt . Mỗi lần anh Hải vào đây, chị nên bắt anh ấy xếp dọn dùm . Tập dần cho quen, mà chị em mình được nhờ ...

Uyển hét lớn :

- Đừng nham nhở . Ăn nói thế mà nghe được à .

Thủy bĩu môi :

- Có gì mà phải om sòm . Uyển làm như anh Hải không biết những thứ này là gì, không nhìn thấy bao giờ . Đàn ông bây giờ ... ranh như ma . Còn đi mua sắm những thứ này cho đào là khác .

Uyển hừ một tiếng, đành im . Thủy tiếp :

- Anh Hải biết đâu chẳng từng đi mua những thứ linh kinh con gái này cho

...

- Thôi, im đi . Nhiều chuyện .

- Sao Uyển không hỏi thử anh ấy xem .

Khi Hải đến, khi Hải ngồi giữa "phòng triển lãm" này, Uyển đã có lúc muốn hỏi Hải chuyện đó . Nhưng Uyển tự kìm hãm, sợ rằng mình sẽ bị Hải nhìn bằng con mắt lạ .

Và giữa những bẽ bộn đó, Hải đã ngồi cạnh nàng hàng giờ mà không hề khó chịu, chỉ đôi khi trêu chọc nàng cho vui :

- Em đâu cần dùng những thứ này .

- Sao vậy ?

- Chúng có là em vất bừa bãi tùm lum . Người ta cần thì người ta đã cất tử tế chứ .

Uyển biết là Hải chê nàng bừa bãi . Vừa lườm Hải, Uyển vừa thu nhặt vào một chỗ hay ném vào ngăn tủ . Nhiều lần hóa quen, Uyển lơ luôn việc ấy .

Chỉ phản đối khi nào Hải ... làm quá, cầm chiếc quần lót mỏng dính lên vo

tròn lại chỉ nhỏ bằng hai viên bi và làm bộ bỏ vào túi áo nói đem về làm ... kỷ niệm, Uyên mới giằng lấy đem cất .

Căn phòng này là nơi Uyên hiện diện nhiều nhất . Vậy mà một ngày nào sắp tới Uyên sẽ phải từ bỏ ra đi . Nghĩ đến đó Uyên lại thấy tiếc nuối thế nào . Uyên nhìn quanh, ghi nhớ từng chi tiết nhỏ nhất, cảm thấy không nỡ rời xa một thứ gì . Cũng chính căn phòng này, khi Hải đến, Thủy đã ý tứ đứng lên bỏ ra phòng khách, nhường lại riêng tư cho hai người . Uyên đã nằm co trong lòng Hải mà không lo âu sợ hãi gì . Không một ai vào, khi Hải ngồi trong đó với nàng . Và như thế, Hải với Uyên đã âu yếm nhau hàng giờ không dứt, không rời giữa thế giới con gái bừa bộn ấy .

Bây giờ căn phòng hoàn toàn yên lặng . Thủy đi chơi, lũ em nhỏ cũng kéo nhau đi đâu vắng . Mẹ loay hoay dưới nhà và Ba không mấy khi ra vào phòng khách . Uyên nằm dài ra giường, nhìn quanh, đầy thương yêu triều mến .

Bất chợt, Uyên vùng dậy, ghi vội vào nhật ký:

Ngày ...

Tôi sắp mất tôi . Tôi tiếc nuối những ngày bay bướm rong chơi mà cũng nôn nao đón chờ những ngày sắp tới . Nhiều lúc tôi tự hỏi tôi: Tôi muốn gì thế nhỉ ?

Nhìn Hải lảng xảng cho ngày đám cưới, Uyên thấy buồn cười làm sao . Vừa ghét vừa thương Hải kỳ lạ . Uyên hỏi Hải:

- Em sẽ phải làm gì những ngày sắp tới ?

- Em làm vợ, làm mẹ .

Hải bảo thế ! Làm vợ, làm mẹ là những ngôn từ Uyên chưa bao giờ tưởng tượng sẽ nói đến, thế mà bỗng chốc, Uyên thấy yêu những tiếng ấy vô cùng, vô tận trong Uyên .

Thủy sửa soạn hết quần áo này đến quần áo nọ . Thỉnh thoảng con bé lại thắc mắc hỏi Uyên:

- Đám cưới Uyên em mặc bộ đồ nào bây giờ nhỉ ?

Uyên bảo :

- Tùy mi, bộ nào "vía" thì mặc .

Thủy nhăn :

- Nhưng, phải đoán thử xem bạn bè anh Hải có đồng không ? Và, nhiều ông beau không đã chứ ?

Uyên giả vờ hỏi Thủy :

- Để làm gì ?

- Để khỏi uổng công em sửa soạn ngay từ bây giờ .

Rồi, Thủy chợt buồn .

Uyên thấy nao nao, Uyên thấy thương Thủy xót xa . Chị em gái nào mà chả thế, lúc còn được ở với nhau thì ganh ghét đủ thứ, cãi nhau suốt ngày, không

nhường không nhìn nhau một bước . Vậy mà đến lúc phải xa nhau bỗng thấy buồn ray rức . Như Uyên lúc này . Tiếc làm sao những ngày tháng ồn ào sống với gia đình . Những lần hai đứa đánh nhau thương tích đầy người, đứa thì vết cào rướm máu, đứa thì vết cắn tím bầm . Có lần Hải đến chơi giữa lúc "cuộc chiến" vừa tàn, mỗi đứa một góc nhà . Nhìn cánh tay Uyên đầy vết xước đỏ Hải lo lắng kêu lên :

- Tay Uyên sao thế kia ?

Uyên lặng thinh không trả lời . Hải định hỏi Thủy, mặt Thủy hầm hầm ngúng nguẩy nhìn đi . Hải chợt hiểu, anh chàng rũ ra cười rồi lại tìm cách giảng hòa cho hai đứa bằng đủ mọi cách .

Thủy hay tìm cách đả kích, chê bai Hải cho Uyên tức . Một ngày Uyên "tức" cả chục lần vì Thủy . Mẹ vẫn khuyên Uyên phải biết ngoan và chiều Hải cho Hải vui . Thủy nghe, con bé la lên :

- Tại sao lại phải chiều ông Hải chứ . Anh Hải "vớ" được chị Uyên là nhất trên đời rồi .

Mẹ mắng Thủy :

- Ăn với nói như thế mà nghe được đây hả ? Lại còn vẽ vờ cho nó lên mặt, con Uyên vớ được thằng Hải là phúc lớn, chứ gặp đứa khác mà cứ cái kiêu hành hạ nó đủ điều như thế nó thêm vào cười hỏi .

Thủy che miệng cười khúc khích :

- Tại anh Hải có khuynh hướng sợ vợ mà bà Uyên lại có khuynh hướng "ăn hiếp" chồng nên con mới nói thế chớ bộ .

Uyên trừng mắt với Thủy :

- Mì đừng có đồ tội, lâu lâu tao cũng ... sợ ông Hải ghê đấy chứ .

Mẹ bảo :

- Con Uyên đánh đá lắm, tao mà là thằng Hải tao "bỏ" liền . Ai dại gì cưới về một cô vợ đánh đá bao giờ .

Uyên dẩy lên, nhõng nhẽo :

- Mẹ chuyên bệnh anh Hải không à . mai một mẹ còn xúi anh ấy đánh đòn con nữa cho mà xem .

- Phải thế mới "trị" được mày .

Mẹ nói, Thủy cãi :

- Mẹ yên trí đi, con gái nhà mình coi buồng bình vậy chứ ai gặp là bầm như đĩa, xua không thêm đi cho mẹ thấy con gái của mẹ "có giá" đến chừng nào .

Mẹ xua tay mắng át Thủy :

- Thôi, thôi, xin các cô .

Thủy gân cổ định cãi nữa, uyên phải nắm tay nó giật :

- Im đi Thủy ơi ! Mẹ lại morale cho cả ngày không hết bây giờ .

Thủy cười nhìn theo bóng mẹ đi khuất lên lầu, con bé than :

- Chẳng biết ông Hải nhà mình "nịnh" mẹ như thế nào mà mẹ bệnh ông ấy

hết mình vậy nhỉ ?

Uyển nói thầm "Mẹ mà thương anh nhiều hơn em là em giận anh cho đỡ tức đó" .

Hải suốt ngày chê Uyển gầy, Uyển ốm . Hải bảo Uyển :

- Mỗi bữa cơm, em nhớ phải ăn thêm cho anh một chén nữa nghe không ?

Uyển nói :

- Một chén là em ăn cho ... anh đó, còn em, em đâu cần ăn .

Hải muốn Uyển mập thêm ít nhất là năm ký . Nhưng Hải bắt, Hải nói, Hải giận gì kệ Hải, Uyển gầy vẫn gầy, vẫn không lên nổi năm ký như Hải mong muốn . Thủy chịu khó tập thể thao, nhin ăn, nhin ngủ hoài mà vẫn lên ký đều đều, trong vòng mấy tháng số ký của Thủy bỗng vượt Uyển . Con bé buồn rầu mỗi lần nhìn Uyển mặc áo dài rộng thùng thình :

- Bà này nhin ăn theo phương pháp gì mà gầy thế nhỉ .

Uyển cười :

- Tao ăn uống thả cửa luôn cho nó mập thêm 5 ký kéo ông Hải ngày nào cũng cần nhằn khó chịu lắm, mà vẫn chẳng mập .

Thủy nhăn mặt, kêu lên :

- Quê ơi là quê . Bộ ông ấy không biết mode bây giờ là phải thật gầy mới đẹp sao ?

- Ông ấy là người đã kích thời trang nóng nhiệt nhất thì làm sao "biết" được .

- Thì Uyển "giảng" cho anh ấy nghe . Có một người vợ nhỏ nhắn, gầy ốm một chút, yếu đuối bệnh hoạn một chút để nâng niu chiều chuộng bộ không thú hơn là có một bà vợ khỏe như voi, nặng nề mập mạp để tối ngày bà ấy la hét và ăn quà sao ?

Uyển cười :

- Hôm nào anh Hải mi đến mi nhớ "giảng" nguyên văn như thế cho anh ấy nghe hộ tao với, tao nói hoài anh Hải cứ bảo tao ngoan cố, bênh vực cái gầy của mình cho đến chết thôi .

Thủy so vai :

- Nói chuyện với anh Hải của chị một hồi là em muốn ... cãi nhau . Uyển yêu được anh Hải cũng là một chuyện lạ .

Bao giờ Thủy cũng nói với Uyển những câu nói đó. Khi thì : Anh Hải "vớ" được Uyển là nhất, hoặc là, Uyển yêu anh Hải thật là lạ .

Uyển nói :

- Hải hiền nên tao yêu, vậy thôi .

- Nhưng hai người hai thái cực .

- Tao sẽ chiều anh Hải hết mình nếu anh ấy cấm tao không được có bạn trai, không được ăn mặc những mode anh ấy không thích . Có sao đâu .

Thủy lắc đầu :

- Uyên đại .
- Sao lại đại ?
- Làm gì mà phải ... hy sinh đến thế .
Uyển cười nhẹ :
- Thế thì cả đời mi ... ở góa đó Thủy .
Những lúc thân nhau, Thủy thường than Uyên lấy chồng nó buồn lắm, chán lắm . Uyên bảo Thủy :
- Có người yêu là hết buồn ngay chứ gì .
Thủy nói :
- Kiếm một người yêu hoàn toàn như ý mình muốn quả thật là khó khăn .
Những người mình thích thì mình lại không đủ điều kiện để đi tới . Những người ngang mình thì lại toàn là ... tầm thường cả đám .
Uyển khuyên Thủy :
- Người yêu mình hoàn toàn hay không là do mình trước hết . Hãy tha thứ cho sự tầm thường của họ, và nhủ thầm là sự tầm thường thật ... đáng quý .
Tự dung người yêu mình ... đáng yêu hơn à .
Thủy cười, lắng sang chuyện khác :
- Uyên lấy chồng rồi có thấy ... tiếc những ngày ở nhà không ?
- Dĩ nhiên là tiếc .
- Thôi, đừng lấy chồng nữa cho yên .
Uyển nheo mắt :
- Mi chẳng hiểu chi hết cả Thủy ạ .
Thủy cãi :
- Sao lại không hiểu ?
- Hiểu gì ?
Thủy làm ra vẻ bí mật :
- Hiểu ... nhiều thứ lắm lắm .
Uyển máng khê :
- Lại nói nhảm .
Thủy cười xòa, than nhỏ :
- Uyên lấy chồng buồn ghê Uyên ơi !
Uyển cười nghĩ thầm : Con nhỏ buồn cũng có cơn, bây giờ thân nhau thì thế đó, vậy chứ mai một có giận nhau, cãi nhau, con nhỏ lại rữa ỉnh lên :
- Bà Uyên đi đâu đi lẹ, đi phút cho rồi, ở nhà khó chịu quá đi mất, độc tài ngang tàng như bà vua không bằng thôi . (60)
Buổi tối mẹ gọi riêng Uyên lên phòng mẹ, những lời khuyên nhủ từ trong đôi mắt mệt mỏi già nua của mẹ khiến Uyên nao nao ray rứt "phải tự nhủ lòng rằng con sắp lấy chồng, con đã trở thành một người lớn rồi, hãy bỏ lại những gì đáng bỏ và tập đứng đắn hơn, điềm đạm hơn . Cho con giữ được cả đời hạnh phúc . Mẹ biết Hải nó yêu thương con, ngược lại, con cũng phải

biết yêu thương lại nó, chiều chuộng lại nó, làm vợ khó gấp ngàn lần người yêu, con hiểu không . Con ngoan, dĩ nhiên không ai có thể trách hờn, la mắng con được . Và, như thế là bố mẹ vui rồi ..." .

Uyển rời phòng Mẹ thật khuya, buổi tối này con nhớ lời mẹ dặn dò cho đến ngày sau, cho đến mãi mãi suốt đời con . Không có tình thương nào đậm đà bằng tình thương gia đình . Phút giây này Uyển thương gia đình quay quắt, thương từng tiếng cười vui nhộn, từng tiếng khóc buồn phiền . Thương từng trận cãi vã của bố mẹ cho không khí gia đình ngột ngạt . Thương từng cái tốt cho đến cái xấu nhất của gia đình mà Uyển đã hiểu, đã chịu đựng không ngừng . Uyển thương hết, thương hết . Thương tóc ba lăm tám những sợi bạc, thương vầng trán mẹ với những nếp nhăn . Thương những ngày tháng rong chơi vô lối của Thủy và thương hết ngây ngô dại khờ của lũ em nhỏ ... Uyển bật khóc ...

Buổi sáng trở dậy mắt Uyển sưng húp, đỏ ngầu . Thủy ngạc nhiên nhìn Uyển soi gương, kẻ thêm một đường chì đậm để che dấu quầng mắt :

- Lại khóc rồi . Giận nhau với ông Hải phải không ? Hay hôm qua bắt gặp anh chàng đi chơi với ... đào khác .

Uyển nhìn Thủy nói nhỏ :

- Tao đang mong cho ông Hải có ... bồ khác để kiểm soát giận dữ từ hôn cho xong, ở nhà phá phách làm trẻ con như tụi mi thế mà vui . Làm người lớn buồn phiền đủ thứ, chán lắm .

Thủy nheo mắt ngó Uyển :

- Thật không đó ?

- Thật .

- Thề đi .

Uyển cười theo Thủy :

- Việc gì mà phải thề .

Thủy bĩu môi :

- Chỉ giỏi cái miệng, ông bà mà bỏ nổi nhau cho tôi đi tu luôn .

Hải đến, sừng sốt kêu lên :

- Uyển khóc đấy à ? Sao thế ?

Uyển lắc đầu, chối biến :

- Đâu có sao .

Hải xoay mặt Uyển lại, nhìn trong mắt Uyển :

- Lại nói dối anh rồi . Anh có gì làm em buồn không ? Hay lại cãi nhau với Thủy ?

Uyển vùng vằng, tránh cái nhìn âu yếm của Hải :

- Không có gì hết thật mà .

- Thế tại sao mắt em sưng húp lên thế kia ?

- Em không biết .

Hải quắc mắt, nghiêm nghị :

- Uyên .

Uyên nhìn Hải chờ đợi .

- Có chuyện gì vậy ?

- Không .

Uyên càng chối, Hải càng hỏi cho đến lúc Uyên không còn chối nổi mới thôi . Uyên nói hết cho Hải nghe những lời khuyên nhủ buổi tối của mẹ và Uyên đã khóc vì xúc động . Uyên cúi mặt lên lưng áo Hải, nhỏ nhẹ :

- Tại anh đó .

Hải giữ Uyên trong vòng tay xiết chặt . Hôn lên đôi mắt sưng húp, hôn lên chiếc mũi đỏ và dừng lại thật lâu trên môi nàng .

Biết Hải không ghen, nhưng mỗi lần đi phố với Hải gặp bạn trai, Uyên chỉ dám nheo mắt cười ngầm với bạn trai một cái rồi thôi . Nhiều lúc Hải thấy, anh chàng chỉ nửa đùa nửa thật bảo :

- Mai một lấy nhau rồi anh giam em vào tủ kính suốt ngày, không bao giờ cho em ra đường để giao thiệp bạn bè đông đảo như thế nữa .

Uyên cười dài, hỏi Hải :

- Bộ anh ghen sao ?

Hải chối :

- Anh không ghen, không bao giờ ghen hết . Anh biết em ngoan, em yêu anh thì việc gì anh phải ghen nhỉ .

- Nhưng, anh ghen ngầm, con Thủy nó bảo thế .

Hải cười che lấp :

- Con Thủy, lúc nào em cũng con Thủy, làm như nó là "quân sư" của em vậy . Em lớn hay nó lớn ?

Uyên vẫn nói :

- Em không biết, nhưng con Thủy nó nói thế chứ có phải em đâu . Với lại, anh không ghen là anh đại, anh thả em quá em hư hỏng sa ngã không chừng em bỏ anh lúc nào không biết .

Hải nhăn mặt bảo Uyên :

- Anh cấm em nói đùa như thế nghe chưa .

Uyên cãi :

- Em nói thật chứ nói đùa bao giờ .

- Anh không thích nghe .

- Em thích nói .

Hải lắc đầu :

- Anh không ngăn cấm em giao thiệp bạn bè, có điều là em phải biết nghĩ .

Tự em nhận thức được sẽ đẹp hơn . Và lại anh tin em . Nếu Uyên ghét anh, anh có ngăn cấm, trói buộc Uyên cũng không thể nào trói buộc được, phải không ?

Uyển nói thầm, sao anh khôn thế, anh "cáo già" đến thế, em chịu thua anh, em không qua mặt nổi anh bao giờ . Thế nhưng, Uyển vẫn thích trêu Hải :
- Đừng tin em quá, em sắp "hư" bây giờ .

Uyển nói dai cho đến khi Hải nổi nóng thật sự . Hải bị lung lay lòng tin tưởng, gắt to lên Uyển mới chịu thôi . Nhiều lúc Uyển cứ muốn nhìn Hải giận, nét dữ dội của Hải làm Uyển nhìn rõ tính chất đàn ông trong đó . Một dữ dội cho Uyển nể sợ phục tùng, cho Uyển nhỏ nhoi bé bỏng trong Hải . Cho Hải vững chãi bên Uyển . Nên Uyển vẫn cứ hay chọc Hải giận hoài hoài như thế .

Dạo này Hải có vẻ chững chạc điềm đạm hẳn ra . Hải không hay kéo Uyển đi lang thang thành phố không giờ giấc như ngày xưa nữa . Điều đó cũng làm Uyển thấy mệnh mang buồn . Khiến Uyển thấy tình yêu đã đi đến kết thúc thì không còn nên thơ, lãng mạn nữa . Những ánh mắt nhìn nhau kém tình tứ, những lén lút hẹn hò thoáng chốc bay biến đi . Uyển đánh mất cảm giác xôn xao của những phút đợi chờ Hải ở một nơi hẹn hò riêng tư nào đó . Uyển mất cảm giác run run hồi hộp lẫn thích thú trong cả tuần chờ đợi, sửa soạn cho một chuyến đi chơi lén lút gia đình, nói dối ba mẹ . Những phút ở bên nhau như thế cảm động vô cùng, không ai nghĩ đến giờ về, không đứa nào muốn rời nhau, những bàn tay nắm chặt như sợ tan biến nhau trong phút chốc, đầy lưu luyến phút chia tay .

Bây giờ hẳn không còn, cả Uyển, cả Hải đều đã nhận thấy điều đó . Chẳng biết Hải có buồn, có thấy luyến tiếc không ?

Uyển muốn kéo dài ra tất cả . Ngày đầu tiên cũng như ngày cuối cùng trong cuộc đời . Uyển vẫn muốn yêu Hải như những ngày tháng tình nhân . Và, Uyển vẫn muốn Hải cũng phải yêu Uyển nồng nàn như thế . Ngày tháng sẽ không bao giờ chết trong Uyển, trong Hải . Uyển muốn suốt cuộc sống chung đời đời này sẽ mãi mãi là những tuần trăng mật dài không dứt, không thể thiếu nhau .

Hải cứ chê Uyển trẻ con, "em lãng mạn, xa vời, không thực tế" lúc này là lúc Uyển nhìn Hải bằng đôi mắt buồn nhất . Hải lo lắng, chạy đôn chạy đáo, lảng xảng hộc hác . Uyển mặc một chiếc áo mới hình như Hải cũng không còn để ý để mà khen .

- Em mặc màu áo này thật nổi .

Hoặc kêu lên âu yếm :

- Trời ơi ! Hôm nay người ta mặc áo mới trông xinh ghê .

Những vụn vặt đó đối với Hải lúc này là những vụn vặt trẻ con nhất, không cần thiết nữa . Hải đâu biết là Uyển vẫn cần những vụn vặt đáng yêu đó, cần như Uyển cần ăn, cần uống vậy . Đó là gia vị của tình yêu, Hải không còn nghĩ thế sao ? Đôi lúc nhìn Hải thờ người suy nghĩ, Uyển nhăn nhó, gắt gỏng :

- Thôi, bỏ hết đi anh . Em không cần anh phải cưới hỏi gì hết . Nhìn anh những ngày tháng này sao nản đến thế .

Hải lại phải dỗ Uyên :

- Anh xin em, đừng bao giờ nói với anh những lời ấy nữa . Tất cả mọi người đều phải tầm thường như thế hết . Uyên đã yêu anh là Uyên đã yêu cả con người tầm thường của anh rồi .

- Nhưng em không muốn anh vì mãi lo nghĩ mà không còn thì giờ nghĩ đến em nữa . Hầu như anh quên mất em, như em không còn hiện diện trong anh một phút, một giây nào nữa cả .

Hải nhăn nhó khổ sở :

- Em cứ trách anh những điều không có bao giờ . Người lớn một chút nào . Uyên muốn hét lên, em không muốn hy sinh, em không muốn là người lớn . Kể từ ngày yêu anh, anh đã chiếm hết hồn nhiên vô tư của em rồi, thế không phải là người lớn sao ? Em biết buồn biết khóc, biết đau khổ mỗi lần mình giận nhau, biết ghen hờn âm ức khi anh nhắc đến một người con gái nào đó đã đi qua đời anh . Biết nhớ anh quay quắt điên cuồng mỗi chuyến công tác xa hàng tuần, hàng tháng của anh . Đó không phải là người lớn sao ? Em biết những trao hôn đậm đà nhất, buông thả nhất mà chỉ ở tuổi lớn mới có, anh đã biến đổi em thành người lớn rồi anh đã thấy chưa ? Em không thích tuổi lớn, em muốn trở lại những ngày tháng hồn nhiên chân sáo ngày xưa ...

Đi phố với Hải mua những món đồ lặt vặt, Hải đi như chạy, hấp tấp, vội vàng, nôn nóng . Tức Hải, Uyên bảo :

- Em ghét những ngày tháng này quá sức . Tại sao mình lại tự đi tìm những phiền phức cho mình thế nhỉ ? Em muốn Hải còn là những ngày tình nhân để không bao giờ em phải gắt gỏng dễ ghét bên Hải, để Hải không phải lo nghĩ cho căn cỗi con người .

Hải nói nhẹ bên vai Uyên :

- Uyên không bao giờ dễ ghét bên anh cả . Lúc nào em cũng dễ thương .

Hải "biết" dỗ dành khi Uyên buồn, biết nhin khi Uyên tức giận . Nên với Hải, Uyên không giận được Hải lâu bao giờ . (74)

(2 trang bị blank)

... và phá phách không tưởng nổi . Như những ngày Hải công tác đi xa, chuyến công tác dài hai ba tháng . Uyên đã thoáng bắt gặp trong Uyên một khuôn mặt mới, khuôn mặt Dũng . Có lẽ Uyên không yêu Dũng lắm, nhưng thực sự Uyên mến Dũng, thân Dũng bởi vì ngoài những khuôn mặt ăn chơi ngờ nghệch vô hồn, Uyên "nổi" hảnh, Uyên hiểu Dũng hơn hết . Dũng bảo thế . Và, dù biết Uyên đã có người yêu Dũng vẫn yêu Uyên mà không cần Uyên yêu lại .

Thủy đứng trước tủ quần áo, kêu Uyên :

- Uyên định mặc gì ? Mini hay maxi ?

Uyển bảo :

- Tùy Thủy, mặc gì nhỉ ?

- Thôi, Uyển mặc mini vàng nghe, Uyển mà đóng bộ mini này vào là không có xe hơi cho Uyển đi đâu . Vẫn xe hai bánh chở nhau dài dài thôi .

Và, Thủy nheo mắt :

- Với lại em còn nhớ Dũng bảo Dũng thích Uyển mặc cái mini rope vàng này nhất .

Lâu lắm rồi từ ngày Hải công tác về, Uyển trở lại cuộc sống bình thường bên Hải, không gặp lại Dũng, thế mà Dũng vẫn nhắc hoài tên Uyển . Thế mà Uyển ít có phút giây nào để nghĩ đến Dũng, "cuộc tình" này mong manh đến thế .

Thủy đã thay xong quần áo, một cái pullover trắng cùng với jupe nhung đen cũn cũn, khỏe mạnh . Thấy Uyển vẫn còn đứng trước gương, Thủy giục :

- Thay đồ đi chứ . Hôm nay Uyển phải thật hyppy cho ông Hải ghen ra mặt chơi . Chứ ông ấy cứ ghen ngầm trông ... dễ ghét lắm .

Uyển thay quần áo thật nhanh, trước mặt Thủy và dọa nó :

- Mà đừng nhắc đến ông Hải lúc này, coi chừng tao đổi ý ở nhà à .

Thủy bĩu môi :

- Gớm, làm cứ như ông Hải ...

- Là "thần tượng" vậy .

Uyển cướp lời Thủy . Thủy cười :

- Chứ không phải sao ?

Uyển lảng sang chuyện khác :

- Đến rủ Dũng chứ !

Thủy nheo mắt nghịch ngợm :

- Đến nhà Dũng thì có . Hôm nay anh ấy mở party, em định rủ Uyển từ mấy hôm trước nhưng sợ Uyển mắng nên lại thôi . Ai ngờ hôm nay Uyển bốc chúng . Anh chàng Dũng gặp Uyển hân mừng lắm .

Uyển nghe một thoáng vuột ve tự ái . Uyển nhìn Uyển trong gương . Bộ đồ đúng mode làm Uyển nhỏ hăn đi, trẻ lại mấy tuổi . Thủy ngắm Uyển kêu lên :

- Mấy tháng nay anh Hải biến Uyển thành "bà già" quá sức . Lúc này mới là Uyển trở về nguyên hình, nguyên dạng .

Uyển cười :

- Anh Hải thích tao mặc áo dài hơn . Ông ấy thì lúc nào cũng đã kích thời trang một cách sốt sắng .

Thủy làm một cử chỉ chán nản, nhăn nhó :

- Em mà có ông bồ khó chịu, hay đã kích chê bai mode này mode nọ cỡ như ông Hải của chị là em "đá" liền, chẳng thà ở vậy cho khỏe .

Uyển bảo Thủy :

- Nhưng khi lấy chồng Thủy sẽ khoái lấy một ông chồng chiều vợ như anh Hải . Tao bằng lòng và rất thích cho anh Hải khó tính, cù lần và ăn mặc không thời trang như thế .

Thủy nhìn Uyên cười chế riễu, trêu chọc :

- Hoi một tí thì bênh chăm chăm, với chị anh Hải lúc nào cũng đỏ rục như mặt trời .

Uyên cười vì câu ví kỳ lạ của Thủy, hai chị em rón rén bước xuống . Thủy khôn, đẩy Uyên đi trước :

- Uyên xin mẹ đi, mẹ cưng Uyên hơn em .

Uyên so vai :

- Thôi tao sợ mẹ mắng lắm . Bà cụ mà morale một hồi là tao ... ở nhà à .

Thủy kéo tay Uyên xuống thang lầu . Con nhỏ bần :

- Trốn đi cho xong .

- Tối về khuya làm sao gọi cửa ?

- Lúc đó thì đành gọi đại, hay cùng lắm lại leo tường vào . Như mọi lần thì đã sao ?

Uyên nghĩ đến Hải . Nếu Hải biết hôm nay Uyên quên lời hứa với Hải để đi đến chốn ăn chơi tầm thường, không biết Hải có giận Uyên không .

- Sao, Uyên ?

Thủy giục, Uyên ngập ngừng :

- Nhưng ... tao ...

Thủy vội chặn ngang :

- Thôi, tôi hiểu rồi, bà lại nhưng ... tao ... sắp lấy chồng, không thể bê bối thế được chứ gì ?

Tiếng cãi nhau qua lại của Thủy, Uyên làm mẹ đi ra . Uyên thoáng giật mình trong lúc Thủy tỉnh bơ, con bé xin to :

- Mẹ cho con đi với chị Uyên tới ăn sinh nhật bạn con nghe mẹ . Tại con nhỏ bạn con nó thương chị Uyên lắm, nó cứ bắt con kéo chị Uyên đến hoài à .

Và, không kịp chờ phản ứng của mẹ, con nhỏ lôi bừa Uyên, đẩy nhanh ra cửa :

- Mẹ bằng lòng rồi đó, đi lẹ lên Uyên .

Uyên không dám nhìn mẹ, cầm đầu bước theo Thủy . Ra đến đường, Uyên thở phào nhẹ nhõm :

- Tao sợ mẹ mắng lắm sao .

Thủy cần nấn :

- Từ ngày anh Hải chen vào cuộc đời chị, chị đã thấy mất tự do chưa ? Ngày xưa chị đâu có nhát đến như thế ? Vậy mà từ hôm đính hôn với anh Hải đến nay chị bị giam giữ trông thấy . Mẹ canh chị cho ông Hải sát nút, thấy không ? Đầu đuôi chỉ tại anh chàng Hải ham lấy vợ ...

Uyên cười thầm và thấy tội nghiệp Hải ghê, cái gì con Thủy nó cũng đổ tại

Hải . Nó làm như Uyên bị bắt ép yêu Hải, bắt ép lấy Hải vậy . Cứ không vừa ý cái gì là nó đem Hải ra chỉ trích . Con Thủy nó làm sao hiểu rằng em bằng lòng và sung sướng được vào khuôn phép, được từ bỏ tất cả để yêu anh . Nó có hiểu gì đâu, Hải nhỉ ? Em hãnh diện được Hải ngăn cấm, gìn giữ . Em sung sướng được Hải trói buộc tâm hồn em . Nếu không có Hải, em lạc lõng đến chừng nào, hư hỏng đến chừng nào . Em cảm ơn Hải đó, em đang hạnh phúc trong cái mà Thủy nó gọi là mất tự do . Chỉ có chúng mình mới hiểu sự ràng buộc thiêng liêng bên nhau thôi, phải không Hải ? (83)

Lâu lắm rồi Uyên bỏ mặt khuôn mặt Dũng . Bây giờ trở lại không khí cũ, Uyên thoáng ngỡ ngàng như một người xa thành phố mấy năm mới trở lại . Thủy gặp bạn bè, ríu rít quên cả chị, Uyên phải gọi mấy lần nó mới cười và đẩy Uyên ngồi xuống ghế, chạy biến vào trong .

Uyên ngồi một mình, bỗng dưng thấy lạc lõng xa lạ . Một vài tên con trai sà đến lam`quen, Uyên trả lời cho có rồi bỏ ra balcon đứng . Buổi tối vẫn chưa bắt đầu với đám đông ở đây . Uyên nghĩ thế . Một lát, Dũng đến sau lưng Uyên, gọi nhỏ :

- Uyên .

Uyên xoay nhanh người lại, khuôn mặt Dũng thật gần, thật quen thuộc .

Dũng nói :

- Uyên đến thật bất ngờ .

Uyên hờn dỗi với Dũng :

- Sao Dũng không mời Uyên, quên Uyên rồi phải không ?

Dũng cười, đặt nhẹ bàn tay lên vai Uyên :

- Tối nay Uyên vẽ mắt hơi đậm đấy nhé, trang điểm cũng nhiều hơn ngày xưa nữa đó .

Uyên yên lặng, Dũng nói :

- Uyên chờ anh chút xíu .

Dũng đi nhanh vào trong, một lát trở ra với hai ly rượu nhỏ . Uyên kêu khê :

- Uyên không uống rượu đâu .

- Một chút thôi, ngày xưa Uyên vẫn uống một chút như thế, có sao đâu .

Dũng nói và cầm bàn tay Uyên nhẹ đặt ly rượu lên :

- Đạo này Uyên có vẻ người lớn và xa lạ . Hình như Uyên sắp lấy chồng phải không ?

Uyên bỗng chối :

- Ai mà đồn nhảm thế ?

- Bạn bè anh tui nó bảo gặp Uyên đi sắm đồ với anh chàng hoài .

Uyên chớp chớp đôi mắt, Dũng nói tiếp, gần như quên hẳn câu nói vừa qua .

- Tối nay anh dành Uyên đó nghe .

- Dành Uyên ! Để làm gì chứ ?

- Vẫn như mọi lần, Uyên sẽ mở đầu với anh bằng một bản nhạc vui nhộn

nhất . Tối nay là tối vui của anh mà .

Uyển nghĩ đến Hải và thầm hỏi "Chẳng biết Hải có ghen khi biết có một thời gian ngắn Uyển bỏ Hải để yêu Dũng không nhỉ ?" Và chính lúc này biết

Uyển đứng với Dũng ở đây Hải có buồn có giận Uyển không ?

Dũng đưa Uyển vào khi tiếng nhạc ồn ào bắt đầu . Uyển nghĩ Uyển thật "có tội" với Hải, trong khi Hải lẳng xăng lo lắng đủ chuyện cho ngày cưới Uyển đi chơi thế này, Uyển lại thân mật, âu yếm với một người con trai khác như một cặp tình nhân .

Uyển cứ tưởng Uyển sẽ vui trong buổi tối trở lại chốn ồn ào cùng với đông đủ những khuôn mặt trẻ trung . Song, Uyển vừa thấy Uyển làm, bởi Uyển chán ngấy, khó chịu quá sức . Dũng nhảy với Uyển vài bản, thấy Uyển không được vui, đưa Uyển trở lại balcon xa tiếng đàn, tiếng trống .

- Uyển thay đổi nhiều quá .

Dũng nói và dìu Uyển ngồi xuống ghế trông .

- Uyển cũng cảm thấy như thế, bỗng dưng thấy chán làm sao đó .

Dũng ngồi xuống cạnh Uyển, hút thuốc và thở dài thật nhẹ :

- Càng lúc anh càng thấy cô đơn . Anh đi tìm hoài một người con gái mắt giống Uyển mà đôi mắt nào cũng vô hồn hết cả .

Đã hai người con trai bảo thích đôi mắt Uyển, thế sao Hải lại ghét . Hải cứ chê bai và bảo mắt Uyển không trong sáng, không vui tươi . Hải thật lạ ...

Uyển đòi về sớm, Thủy không bằng lòng . Nó nhăn nhó kêu còn sớm . Dũng nghiêm nghị bảo Thủy :

- Hơn mười giờ rồi đó, đưa chị Uyển về đi Thủy .

Thủy phụng phịu :

- Em sẽ về với bạn em, anh đưa chị Uyển về trước đi .

- Anh muốn Thủy về cùng một lần với Uyển đừng ham chơi quá thế .

Ngày Xưa Chân Sáo

Chương 3

Thủy le lưỡi đứng lên theo Uyển và Dũng. Uyển có cảm tưởng Thủy sợ Dũng hơn sợ Hải, thương Dũng hơn thương Hải. Dũng mới bảo một tiếng, Thủy ngoan ngoãn nghe theo liền, không cãi cọ phản đối như mỗi lần Hải bảo nó. Uyển chợt buồn khi nghĩ đến điều đó. Dũng lấy xe của bạn đưa chị em Uyển về đến nhà. Uyển bắt tay Dũng và cứ mang ý tưởng bắt tay lần cuối cùng, bởi Uyển thề Uyển sẽ không tìm gặp Dũng cùng những ăn chơi nhảm chán này nữa. Dũng bảo: - Chúc Uyển ngủ thật ngon.

Uyển cũng chúc Dũng một câu tương tự, y hệt như ngày còn đi lang thang với Dũng vui thú ồn ào. Buổi tối nào lúc chia tay cùng chúc nhau ngủ ngon giấc. Nhà còn mở cửa. Uyển nhìn thấy xe Hải trước tiên. Uyển chỉ cho Thủy thấy: - Chết, ông Hải Thủy ơi.

Thủy nói: - Thì có sao, lâu lâu Uyển cũng phải thay đổi không khí một chút chứ bộ.

Hai chị em liú ríu lên lầu, nhìn vào phòng khách không thấy Hải, Uyển đưa mắt nhìn Thủy, Thủy kéo Uyển ra balcon. Hải ngồi lạnh lùng hút thuốc.

Thủy liến láu trêu Hải:

- Anh đến lâu chưa, anh Hải? - Lâu rồi. - Anh giận chị Uyển không? - Anh đâu giám giận.

Thủy cười dài: - Hôm nay chị Uyển đi với em, "cua" được mấy ông bò, vui ghê vậy đó.

Thủy cầu tay Uyển, cười khúc khích: - Người ta ghen ra mặt rồi đó, thấy không?

Chờ Thủy đi vào nhà, Uyển ngồi bên Hải. Hải vẫn không nhìn Uyển, Uyển áp tay lên má Hải đùa: - Giận Uyển đó à?

Hải đẩy Uyển, đứng lên: - Vào đi tắm và thay quần áo đi, anh không thích mùi thuốc lá và mùi nước hoa lạ trên người em. - Ngồi đó chờ Uyển vài phút nhé.

Uyển định quay đi, Hải đứng dậy theo, Uyển hỏi: - Đi đâu thế? - Anh về.

Hải nói và đi thẳng, Uyển đứng yên gọi to: - Hải. Hải đứng lại không nói:

- Sao Hải bảo Hải không ghen, không ghen, không cấm em đi chơi?

- Thì anh có ghen, có cấm em đâu. - Nhưng anh giận em.

Hải đi trở vào, ngồi xuống ghế cũ: - Anh không giận em. Thôi, Uyển vào thay đồ đi.

Uyển nắm bàn tay Hải vuốt ve: - Anh không về thật nghe. - Thật. - Thề đi.

Hải phì cười, tát lên má Uyển: - Thì thề, em khôn lắm.

Uyển quì gối vòng tay lên cổ Hải thì thầm: - Em khôn ... thua anh mà.

Lúc Uyển trở ra Hải vẫn ngồi đó, hút gần hết bao thuốc. Uyển nhăn mặt bảo Hải:

- Anh hút thuốc nhiều em ghét lắm.

Hải cười cười Uyển ngồi sát vào Hải chàng quàng tay qua vai Uyển:- Buổi tối nay em vui chứ

Uyển lắc đầu, tựa cằm lên vai Hải: - Dũng đưa em về phải không? - Ừ!

- Dũng cũng được đó chứ. - Được, đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu.

- Dũng biết em sắp lấy chồng chưa?

Uyển lắc lắc mái tóc, chận Hải: - Bỏ chuyện Dũng, em không thích đâu.

- Chứ em muốn nghe anh nói gì?

- Em muốn Hải không giận em, em muốn Hải nói từ nay trở đi anh ra lệnh

cầm em không được đi nhảy nhót với bạn trai nữa. Và, muốn Hải nói ... yêu em.

Hải kéo Uyên ngã hẳn vào lòng Hải. Uyên ôm choàng cổ Hải, nhắm mắt đợi chờ, và thầm nghĩ: Con Thủy mà thấy mình nằm trong lòng Hải và thấy Hải hôn mình lúc này, thế nào con nhỏ cũng kêu rú lên không ngờ bà Uyên lại ghê gớm đến thế. Nhưng rồi Uyên không còn được nghĩ tiếp bởi Hải đã hôn Uyên, nồng nàn. Uyên thoáng nhìn trong mắt Hải, "em ... ghê gớm thật".

Chapter 8

Một buổi mai nào đó khi Uyên giật mình thức giấc, hẳn Uyên sẽ ngỡ ngàng thảng thốt khi thấy mình không còn là con bé Vân Uyên phá phách ồn ào trong gia đình hay giận hờn những nhéo bố mẹ nữa. Uyên đã biến thành một người đàn bà. Người ta sẽ không còn gọi Uyên bằng cái tên Vân Uyên quen thuộc đáng yêu: Cô Uyên, bé Uyên, nhỏ Uyên. Mà sẽ là bà Hải Uyên choác tên chồng lên ngoài tên Uyên như trong ngày cưới Uyên đã thoác áo cô dâu để che lấp, để khóa chặt tuổi con gái vào quá khứ. Để bắt đầu cuộc sống vợ chồng mới mẻ. Uyên nghe một nao nức khó hiểu, một mát mát buồn phiền pha trộn trong lòng. Sáng nay Uyên dậy sớm đưa Hải ra phi trường, hai đứa dạn dò nhau ríu rít như cặp vợ chồng mới cưới. Uyên buồn muốt bật khóc giữa đám đông khi Hải bảo Uyên trở về. Uyên muốn đứng với Hải cho đến khi Hải lên tàu, nhưng chàng không chịu, không thích thấy Uyên sầu thảm như vậy. Uyên nghĩ: - Em chết từ hôm nay và chỉ bắt đầu sống lại khi anh trở về.

Chẳng biết đây là chuyện thống tác thứ bao nhiêu của Hải trong suốt thời gian hai đứa yêu nhau rồi, hẳn Uyên còn phải buồn, phải khóc, phải nhớ vì Hải đi xa như thế mãi. Lần này Hải đi một tuần. Uyên bảo: - Một tuần anh đi xa dài còn hơn một tháng một năm

Hải dỗ dành Uyên:

- Anh sẽ cố thu xếp công việc để về sớm hơn. Anh chẳng muốn xa em một phút nào.

Uyên phụng phịu: - Anh chỉ giỏi nói. Xa em là anh mừng nhất.

Hải cười nhăn nhó, mắng Uyên: - Chỉ hay nói nhảm.

Uyên dọa: - Anh đi lâu em ở nhà đi chơi với ... Dũng.

Đôi mắt Hải nhú lại, nhìn Uyên khó hiểu. Uyên biết là Hải sắp sửa cáu.

Uyên thoáng thấy vui vui trong nét cau có đáng yêu của anh chàng. Uyên tiếp tục trêu:

- Thứ bảy anh không có mặt ở Sài Gòn, nhất định em sẽ đi nhảy với Dũng.

Mặt Hải sa sầm lại. Uyên thản nhiên: - Em nói thật đó. Hải gắt lên: - Cầm nói nữa.

Uyên ương ngạnh: - Em cứ nói. - Thôi. - Em thích nói.

Hải lừa lừa cúi xuống cắn thật mạnh lên vai Uyên, đau điếng và tê buốt.

Uyển cắn răng chịu đựng không kêu la. Hải xoay Uyển quay trở lại, đôi mắt Uyển đỏ ngầu rơm rớm nước.

Hải xoa xoa vai Uyển, hỏi nhỏ: - Đau không? Uyển gật đầu. Hải nòng nân: - Phạt em. Để em thấy anh đau thế nào khi em trêu anh như vậy.

Uyển phụng phịu: - Anh ... ác như quỷ.

Hải bắt Uyển trở về nhà ngay, không được lang thang trong thành phố sáng sớm. Uyển hứa với Hải, vậy mà lúc Hải mất hút giữa đám đông hành khách, Uyển nghe lòng trĩu buồn và lại có ý đi lang thang. Lâu lắm Uyển không đi phố một mình, lúc này đi bộ qua những con đường vắng Uyển thấy lẻ loi làm sao. Thế mới biết Hải là cần thiết. Cần thiết cả những lúc Uyển băng qua đường không có bàn tay của Hải dìu đỡ khiến Uyển có cảm tưởng vội vã hụt hơi, sợ hãi vu vơ thế nào ấy. Lang thang một hồi lại thấy buồn hơn.

Uyển thấy còn cào và chột nhó mình với Hải cùng chưa ăn sáng Uyển gọi cyclo đến Hạnh. Thấy Uyển, Hạnh rú lên:

- Gớm thế. Bị anh chàng giam ở nơi nào cả tháng nay mà không thấy mặt mày.

Uyển theo Hạnh vào phòng. Quăng giầy quăng sắc tay Uyển nằm dài ra giường nệm bừa bãi gối chăn của Hạnh. Hạnh sà xuống:- Gì mà rũ rượi thế?

Lại giận nhau với anh chàng rồi hả

Uyển than dài: - Buồn ghê Hạnh ơi. - Khoan đã tao đang đói. Mày làm tao xỉu mất bây giờ.

Uyển ngồi dậy, tìm lược của Hạnh chải tóc: - Tao cũng đói. Đi ăn sáng đi.

- May bao phải không? - Ừ. Ăn xong chui vào xi nê ngồi, đến trưa hãy về. Đồng ý chứ?

Hạnh gật đầu, nheo mắt hỏi: - Ông Hải đâu, sao hôm nay có vẻ nhàn hạ thế?

Uyển ngồi nhìn Hạnh thay quần áo: - Công tác. - Ở đâu? - Pleiku gì đó.

Đứng trước mặt Uyển và thoa một lớp phấn hồng nhạt, Hạnh thắc mắt:

- Đi gì đi hoài vậy Uyển?

- Tao không biết nữa. Phóng sự, viết lách gì đó. Chán cái cảnh này ghê.

Hạnh ngồi xuống bên Uyển, vẽ chì trên đôi mắt. Xong, thoa nhẹ một lớp phấn hồng trên má Uyển: - Tội nghiệp, mày buồn đến không điểm trang son phấn gì hết cả. Nhưng buồn ít vậy thôi, vì mày còn sướng gấp mấy lần tao.

Tập chịu đựng như tao xem nào.

Uyển hỏi: - Mày ... quen rồi.

Nói xong Uyển thấy mình đáng trách. Hạnh cũng có người yêu như Uyển, nhưng mấy tháng mới gặp nhau một lần vì anh chàng ở xa thành phố, đóng ở một quận lỵ xa xôi buồn hiu hắt. Hẳn nhiên là Hạnh chịu đựng quá nhiều, quá giỏi.

- Tao mà như mày tao ... chết từ lâu Hạnh ạ.

Đôi mắt Hạnh chớp chớp thoáng một ánh buồn song lại bình thường ngay.

Hai đứa dắt diu nhau tìm bàn. Buổi sáng hàng quà đông nghẹt, đàn ông chen chúc với đàn bà ăn lấy ăn để, không còn ngược mặt nhìn ai nổi nữa. Uyên đứng như tượng đá giữa lối đi, mặc cho Hạnh, lảng xăng tìm bàn trống.

Hạnh vẫy vẫy: - Lại đây, Uyên.

Uyên len đến ngồi bên Hạnh. Hạnh lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, kêu:

- Quá sức đông.

Uyên nhìn Hạnh, cười: - Mày vất vả.

Hạnh hồn nhiên lí lắc: - Có vất vả thế lúc ăn mới thấy ngon.

Hai tô bún bốc khói thơm nồng nàn quyến rũ. Uyên nhìn những sợi chả lụa thái nhỏ, những sợi trứng vàng óng, những sợi bún trắng nõn nà. Con đói còn cào Uyên lại nghĩ tới Hải. Hạnh lau đôi đũa để trước mặt Uyên:

- Tự làm lấy chứ. Tao đâu có phải là ông Hải mà chờ tao sẵn sóc.

Uyên nhìn Hạnh cười, không trả lời. Trước Hạnh, Uyên thấy mình yếu đuối và nhỏ nhoi hơn bạn.

Uyên thiếp vào trạng thái mê say ngất ngất của một ngày mệt nhoài, bây giờ là giấc đêm của những mộng mơ không dứt. Tiếng Uyên xoáy buốt tai Uyên bập bùng. Ở giường bên Thủy vùng dậy, hoảng hốt: - Uyên, Uyên!

Uyên nằm im không trả lời. Thủy nhảy phóc xuống giường bật đèn sáng choang:

- Uyên, ra xem cái gì mà ồn ào thế kia.

Uyên nói trong trạng thái mệt mỏi: - Chác lại mấy mục hàng xóm cãi nhau chứ gì.

- Thì dậy xem.

Thủy gắt và lôi chân Uyên giật giật. Uyên la: - Ồn, để yên tao ngủ.

Thủy buông chân Uyên, nói dỗi: - Chút nữa cấm hỏi, cấm ra coi thật đó ghen.

Uyên ậm ừ. Tiếng ồn ào mỗi lúc càng ồn ào hơn khiến Uyên vùng dậy nhanh, xỏ chân tìm đôi dép không thấy, Uyên để nguyên đồ ngủ đi chân đất ra balcon: - Gì thế Thủy?

Thủy nhìn Uyên một thoáng rồi quay ngoắt xuống đường nhìn đám đông ồn ào vây quanh, không trả lời. Uyên đến sát thành lan can nhóm chân nhìn xuống. Một khối người ồn ào đứng bàn tán, già trẻ, lớn bé ồn ào.

- Trốn quân dịch. - Tưởng gì? Thế mà cũng ầm phò.

Uyên định quay trở vào, Thủy gọi giật Uyên: - Uyên biết ai không?

- Thì một tên trốn quân dịch. Đôi mắt Thủy thoáng buồn:

- Nó bị thương ở chân. - Ai vậy? - Quang. - Quang nào? - Bạn em.

Uyên trố mắt: - Bạn Thủy. - Ừ! - Tại sao nó bị thương?

Uyên hỏi một câu gần như lạc lõng ngớ ngẩn thế, Thủy không để ý đến câu

hỏi của Uyên cúi nhìn đám đông vẫn dậm nhau đầy phố. Tiếng xe cảnh sát rú còi phóng vọt đi. Một tên con trai khuôn mặt trẻ thật trẻ, tóc dài phủ gáy ngồi giữa hai người tuần cảnh, một tên nữa ngồi thu mình khuất sau lưng người lính. Thủy nói nhỏ: - Không ngờ mình lại vừa nhem nhúm một chút cảm tình với tên con trai đó. Sao mà nản thế.

- Nó đến tuổi đi lính rồi à? - Thi tú tài đôi rớt từ năm ngoái. - Tại sao không đi Thủ Đức.

- Tại ham chơi, sợ khổ. - Phải biết nghĩ chứ.

Thủy lắc đầu chán nản: - Em chẳng biết. Tên đó trong làng hyppy chịu chơi nhất, nhảy giỏi nhất và ... nhiều tiền nhất.

Uyên quay đi, buông thông: - Thế cũng đáng. Tụi nó phải vậy mới được.

Tao ghét nhất mấy thằng trốn quân dịch, lấm lét như quân ... ăn trộm. - Trông Quang ở ngoài đó chỉ tìm ra ở hẻm một nét "hạ tiện" nào. Em chút xíu nữa "mê" hẳn.

Uyên nheo mắt, ngó Thủy: - Thật chứ? Mai đem đồ vào nuôi "chàng" đi.

Thủy gật: - Dám lắm à! - Đùa? - Thật đó.

- Chê mãi rồi gặp ngay anh chàng trốn lính, bị bắt què chân. Mà, nó làm gì lại lang thang ở con đường này thế.

- Chắc nó kiếm em vì hồi tôi em có hẹn đi Bal với nó nhưng rồi lại không đi.

Thấy chán chán những cuộc vui như vậy rồi.

Uyên chợt hỏi Thủy: - Thủy có ân hận không? - Chít xíu.

Uyên bảo: - Nên mừng đi Thủy. - Sao lại mừng.

- Hình như mày bắt đầu chán cuộc sống ăn chơi rồi đấy. Hồi nãy mày có nghe những tiếng nói cười ở dưới đường không?

- Không. - Mày có thấy tụi con gái chất đầy trên xe cảnh sát không?

Thủy gật đầu: - Tụi nó đi nhảy lậu về bị hót.

- Mày có nghĩ là một ngày nào đó mày sẽ bị như tụi nó không?

Thủy hơi nhăn mặt: - Lại rửa!

- Không phải, tao hỏi thử thế, nhưng cũng dám lắm chứ, rồi suốt đêm ba mẹ lo cho mày, sáng ra ông cụ nhận được một tờ giấy mời đến bắt lãnh con vì tội nhảy đầm lậu, lúc đó mày sẽ làm gì?

Thủy nói không suy nghĩ: - Em sẽ tự tử hoặc trốn đi luôn.

Uyên cười nhẹ: - Nhảm thật! Đừng bao giờ tuyên bố hăng như thế. Tự tử bộ dễ lắm sao. Trốn đi bộ khỏe như ở nhà sao? Ít ra muốn trốn đi mày cũng phải có một thằng bồ để mà ... nương tựa.

Thủy nhún vai: - Cần gì. Em đi là đi, đâu cần phải có một thằng bồ để bám.

Uyên đứng lặng nhìn em một lát rồi nói: - Tốt hơn hết là nên từ bỏ những ăn chơi lãng phí thời giờ như thế. Mình đã lớn rồi, và tới lúc qua đi những ngày phù phiếm cũ.

Quay trở vào phòng, Uyên chợt thấy những lời vừa nói với em gái như mình

muốn nói với chính mình. Uyển quả thật đã lớn, đã không còn của những ngày chân sáo xa xưa, bay nhảy tung tăng vô trách nhiệm. Bây giờ, có Hải, có một gánh nặng gia đình đang chờ đợi cho một người con gái tập tễnh làm dâu. Thôi hãy quên đi một thửa rong chơi, cố dần lòng để làm người lớn. Đừng mơ, đừng mộng, đừng nuối tiếc gì đã đi vào quá khứ. Uyển tự nhủ với lòng: - Em sẽ ở nhà chờ anh suốt sáu ngày còn lại, không đi lang thang đâu nữa cả. Anh hết buồn em chưa?

Ngày Xưa Chân Sáo

Chương 4

Quá một tuần lễ mà Hải vẫn chưa về. Những chờ đợi nung nấu trong sáu ngày vò võ đợi mong làm Uyển nổi bùng cơn giận dữ. Và buồn bã không cùng. Tại sao Hải không gọi cho Uyển vài hàng điện tín. Hải có biết Uyển trông, Uyển ngóng chàng đến mức độ nào không? Con hồn tủi mỗi phút một tăng, và Hải đã trễ hẹn qua ngày thứ hai rồi đó. Buổi sáng thức dậy Uyển soi mình trong gương. Vỗ vàng nhan sắc, mơn mê thân thể. Một chút quần xanh trên mí mắt. Không chút nào tươi mát của người con gái đôi mươi, dù chưa lên xe hoa ngày cưới. Chỉ còn mười ngày, một chớp mắt, một giấc chiêm bao. Uyển sẽ già từ tất cả, từ thói quen, từ sinh hoạt hằng ngày để tập lấy những thói quen khác. Một chớp mắt thì quá ngắn, nhưng một ngày đợi mong thì quá dài. Dài lê thê. Vậy mà Uyển đã đợi mong bảy tám ngày và vẫn tiếp tục. Uyển bỗng thấy cơn tức giận nung nấu trong lòng vờ tung. Uyển qua một buổi sáng bút rút như thế. Buổi trưa Uyển nằm đọc sách, cố dỗ mình vào giấc ngủ nhưng không được. Một nỗi gì nghèn nghẹn dâng lên ngang cổ làm Uyển thấy khó thở. Xoay trở thế nằm, Uyển vẫn không tài nào nhắm mắt. Uyển vùng dậy mang những vật dụng đã mua sắm cho ngày cưới ra ngắm. Chiếc vương niệm bạc, đoá hoa trắng cho cô dâu, chiếc voan choàng dài tha thướt. Tất cả cho bữa tiệc ăn của hai họ. Áo dài gấm đỏ thắm tươi Thượng Hải, khăn xếp vàng Hoàng Hậu, đôi hài thêu rồng phượng ... những thứ đó đánh dấu một đời mới trong đời người con gái vu quy. Loay hoay ngắm nghía Uyển quên được mấy tiếng đồng hồ quay quắt nhớ nhung. Nhưng khi nắng nhạt xuống, trời đất dịu dàng Uyển lại thấy lòng cồn lên nỗi buồn phiền khôn tả. Cố gắng chịu đựng cho đến lúc không chịu đựng nổi nữa, Uyển vùng dậy ra bàn trang điểm.

- Em giận anh rồi. Em đi lang thang đấy. Thay xong quần áo Uyển bước ra cửa. Mẹ đang nhặt lá rụng trong chậu Ngọc Lan hoa nở rộ, thơm ngát, Uyển

nói: - Con đi phố tí nhé mẹ.

Bà cụ ngẩn lên: - Ủ. Về sớm nhé.

Uyển không trả lời, bước ra đường. Trời đẹp như một ngày Xuân. Vậy mà Uyển leo lên chuyến xe buýt đưa vào trung tâm thành phố. Đi dọc theo đường Le Lợi, Uyển lơ đãng giữa đám đông. Một vài ánh mắt trông theo tán tỉnh. Một câu chọc ghẹo băng quơ. Bỗng dưng Uyển thấy lòng nôn nóng, thèm được sống lại những phút giây sôi nổi hôm xưa. Hôm xưa của những lần đàn đúm bạn bè lê la khắp phố. Đùa cợt vô tư và tình cảm vô tư. Những tên bạn trai nhỏ dẽ thương, những đứa bạn gái xinh xinh ngộ nghĩnh. Cả bọn dúi vào nhau mà đùa vui trên đường phố, mặc kệ thiên hạ dòm ngó phẩm bình. Uyển bước vào Khai Trí, đứng trước kệ bày tiểu thuyết. Uyển chọn vài cuốn truyện dài mới ra của một nhà văn quen thuộc. Những tác phẩm viết về tình yêu, tràn trề tiếng cười hay đầy nước mắt. Nhưng nhà văn có được thực trong cảnh huống ấy chưa? Một giọng nói quen thuộc cất lên bên cạnh:

- Gặp Uyển, mừng ghê.

Giật mình Uyển nhìn lên. Dững nhìn Uyển mỉm cười triu mến. Uyển cười thay chào.

- Kia Dững, ở đâu ra thế?

- Trước mặt Uyển, dễ cũng hơn mười phút. Vậy mà Uyển không hay.

- Uyển còn mãi mê chọn sách, thấy gì ai. Uyển vui vẻ bất ngờ hơn mình tưởng.

- Dững đi đâu đây? - Bát phố, lảng nhãng. Ai đưa Uyển đi thế? Uyển nhún vai: - Một mình.

Ánh mắt Dững tỏ vẻ ngạc nhiên. Uyển tiếp:

- Thật đấy. Dững mời Uyển đi phố cùng, Uyển nhận lời liền cho mà xem.

Dững hân hoan: - Dững chỉ chờ có thế. Uyển đi chơi với anh nhé. - Không có gì trở ngại

Hai đứa cùng cười, thật tự nhiên, như ngày xưa, Dững nắm mấy ngón tay Uyển trong tay mình, dắt đi trên hè phố. Và Uyển cũng không hề để ý đến việc đó, vì niềm vui chợt đến, vỡ oà. Dững mời: - Mình đi ăn kem nhé Uyển.

Uyển gật đầu: - Uyển đang khát.

Hai người vào một hiệu kem. Quán đông người, chỉ còn một bàn nhỏ gần góc ngoài. Dững bước vội đến giữ chỗ, vì cùng lúc đó có vài cặp bước vào.

Uyển thông thả ngồi xuống:

- Sài gòn bây giờ thiếu chỗ cho người ta giải trí nên cứ phải đâm đầu vào những chỗ này.

Dững đồng ý: - Nhiều khi chán mà cứ phải vào. - Như một thói quen.

Gọi kem xong, Dững châm một điếu thuốc: - Sao hôm nay Uyển đi solo vậy? - Như mọi lần.

- Chàng đâu? - Chàng đi xa ít bữa.

Dũng dịu dàng : - Lâu quá không gặp Uyên, anh tưởng không còn dịp nào gặp lại Uyên nữa.

Uyên thành thật : - Uyên cũng nghĩ thế, và đã mong thế. - Uyên ác.

Uyên cười buồn: - Dũng không cho là nên như thế sao?

Ánh mắt Dũng nồng nàn: - Uyên làm như quên chuyện chúng mình một thời gian trước.

Uyên rùng mình: - Đừng nhắc nữa Dũng. - Anh làm sao quên được.

- Có quên đi chứ. Tất cả đã đổi khác.

Dũng cười nhẹ: - Nhưng chúng mình không có gì thay đổi. Dũng không tìm ở Uyên một nét xa lạ nào. Đó mới là điều bất hạnh cho anh.

- Sao thế? - Vì anh không thể tìm được một hình ảnh nào thay thế nỗi Uyên trong anh.

Dũng tiếp: - Và mỗi khi nhìn một hình ảnh nào, anh chỉ toàn thấy Uyên, hay chỉ thấy họ không thể là Uyên. Cả hai thái cực đó đều gieo cho anh niềm thất vọng cực cùng ...

Uyên ngược nhìn Dũng. Một nỗi xúc động nhẹ nhàng len lỏi trong lòng, tự nhiên Uyên thấy thương Dũng lạ lùng. Uyên đặt nhẹ tay lên tay Dũng để trên mặt bàn, an ủi:

- Đừng làm Uyên cảm động.

- Thực tình anh mong anh có Uyên. Anh hối tiếc đã không giữ được Uyên cho anh.

Uyên nhăn nhó khổ sở: - Thôi mà.

- Sao Uyên tệ thế. Nghe anh nói một lần đã Uyên có khi nào nghĩ rằng khi quay lưng, Uyên đã bỏ lại nhiều đồ vỡ cho kẻ khác?

Uyên lắc đầu, cười gượng: - Hôm nay Dũng có vẻ lạ lạ thế nào?

Dũng nhìn sâu trong mắt Uyên, trầm giọng:

- Uyên, thực sự trong lòng Uyên còn chút nào lòng yêu dấu anh không?

Uyên chớp chớp mắt cúi xuống. Nói sao bây giờ. Trước đây, trong một khoảng thời gian nào đó Uyên đã thấy yêu Dũng, dù lúc đó có Hải. Uyên đã gần kề bên Dũng, và thậm nghĩ rằng mình đang chọn lựa và có quyền chọn lựa như thế. Nhưng cuối cùng không phải là chọn lựa Hải đã kéo nàng ra khỏi tình trạng đó, bằng những săn sóc, bằng những gần gũi thường xuyên. Uyên không còn thì giờ để gần kề bên Dũng. Như thế giữa hai người đã có sự chia xa. Tiếng cười Dũng bỗng vỡ tan ồn ào:

- Thôi, bỏ đi. Khỏi phải hỏi lại lòng mình. - Anh ác. - Uyên còn ác hơn anh.

Dũng trả tiền và cùng Uyên ra ngoài. Nắng đã tàn, buổi chiều dần qua. Hai đứa đi dọc theo hè phố nhìn ngắm vu vơ. Uyên nói: - Uyên cứ nghĩ mình đang sống như những ngày xưa cũ.

Dũng nhìn Uyên : - Thì Uyên vẫn sống như thế từ trước đến nay đó thôi.

- Không phải. Uyên đã từ bỏ, đã đánh mất tự lâu rồi. Bây giờ sống lại vài giờ mà thôi

- Sao thế? - Uyên sắp lấy chồng! - À. Anh quên mất.

Dũng gọi chuyện: Nhưng đúng ra, Uyên vẫn tiếp tục thói quen như cũ, vì Uyên đã mất đâu?

- Vậy mà Uyên có cảm tưởng đã đánh mất tự bao giờ.

- Chưa có gì thay đổi cả. Và chắc vẫn không có gì thay đổi, sau đó.

Uyên nhìn Dũng, không đáp. Thật sự như thế được không? Có còn như cũ, một hôm nào khi Uyên đã thành vợ Hải? Đó là niềm băn khoăn từng ám ảnh Uyên bao ngày. Đang như nhịp bán xe quay, tất cả bỗng dừng lại và đổi chiều vào một hôm nào đó không còn xa xôi nữa. Vậy là đã thay đổi rồi, làm sao mà duy trì được. nếp xưa?

Uyên lắc đầu: - Uyên nghĩ khác. Tất cả phải thay đổi.

Dũng mời Uyên đi ăn tối. Muốn từ chối nhưng nghĩ tới không khí buồn chán ở nhà Uyên lại thấy nản lòng, liền nhận lời Dũng. Dũng đưa Uyên ra Mỹ Cảnh, trên bến Bạch Đằng. Bữa ăn kéo dài cả tiếng đồng hồ, nhưng Uyên chẳng ăn được bao nhiêu. Dũng không còn nhắc nhở gì tới chuyện cũ, và chú tâm vào công việc săn sóc Uyên từng chút. Như một cặp tình nhân như một cặp vợ chồng mới cưới. Đã có lúc Uyên tự hỏi Hải có săn sóc mình như vậy bao giờ không nhỉ. Câu trả lời là không. Nhưng Uyên chợt nhận ra mình quá xa rồi thật tẻ.

- Uyên ơi. Mày lãng mạn quá mất rồi.

Uyên bảo thầm mình như thế. Nhìn Dũng ân cần săn sóc mình Uyên tự nhủ:

- Vì Dũng là Dũng.

Và Uyên tự bảo tiếp:

- Còn Hải là Hải. Họ là hai người khác nhau, mình được quyền có một người.

Nhìn ra sông Uyên thấy một vùng nước thẳm đen óng phản chiếu ánh đèn. Tiếng máy tàu âm ì đầu đầu. Hình ảnh đó gợi nghĩ tới Hải, đang thật xa xôi. Gợi nhớ, gợi thương, gợi hờn dỗi. Uyên lại mên mang trong lòng ý muốn tiêu pha cho hết thời gian buổi tối này. Uyên nói: - Uyên chưa muốn trở về chút nào. Dũng vui vẻ: - Mình đi nhảy nhé.

Nhìn vẻ ngại ngùng của Uyên, Dũng tiếp: - Hay ra Trân Hưng Đạo cho gần? Uyên mừng rỡ ra khung cảnh vui chơi ấy. Một thoáng tranh đấu với nội tâm, Uyên chịu thua tình cảm: - Tìm nơi nào gần đi Dũng, và kín đáo. -

Uyên ngại gì? - Không biết nữa.

Dũng gật đầu, đứng lên kéo ghế cho Uyên. Gã bồi cú khom người cảm ơn món tiền thưởng hậu. Uyên chợt thấy mình như một người khác của một giai cấp khác. Dũng đưa Uyên đến đường Tự do, vào một vũ trường cạnh phòng

triển lãm tranh. Vào thang máy lên lầu mười toà nhà cao ngất ... Uyển hỏi: -
Dừng đến đây thường lắm hả.

- Máy lần. Ở đây Uyển có thể ngắm toàn khu trung tâm phố về đêm.

Bước chân vào Uyển công nhận chỗ này thật hợp với khách hàng trẻ tuổi.

Không có cái tẻ nhạt, khuôn sáo của những nơi dành cho dân sang trọng, mà cũng không có cái ồn ào thái quá của dân choai choai mới lớn. Nơi này thích hợp với các tình nhân, những đôi trai gái đang tiến tới giai đoạn thân mật với nhau. Dững chọn bàn cạnh khung cửa kính. Máy lạnh mát rượi. Dững bảo: - Soda chanh Rhum nhé Uyển? Anh nhớ Uyển thích thứ đó mà.

Uyển gật đầu. Dững tiếp: - Ở đây có đủ những thứ nước mà khách hàng thích, không như những nơi khác chỉ giới hạn trong một số nào đó để tiện tính tiền ...

Ban nhạc đang chơi một bản nhạc ngoại quốc lời Việt. Chuyện tình. Bản nhạc nghe mãi phát nhàm, nhưng ở đâu cũng chỉ có thế. Dững mời: - Uyển cho anh mời bản này nhé.

Dững đưa tay ra và Uyển nắm lấy, đứng dậy. Hai người lẩn vào đám đông. Những bước chân nhẹ nhàng, lả lướt. Uyển như quên tất cả phiền muộn bao hôm. Mà thực sự Uyển muốn quên như thế. Hai người rời vũ trường lúc mười một giờ hơn. Uyển nói:

- Cho Uyển về đi Dững. - Đói chưa, mình kiếm món gì nhẹ ăn khuya đã nhé.

- Thôi. Cho Uyển về.

Hai người vào xe. Dững mở máy, trước khi cho xe chạy Dững bỗng nói: - Nhanh quá.

- Gì nhanh? - Thời gian. Chưa gì đã thấy xa Uyển rồi.

Uyển cười tươi, nụ cười chịu đựng. Dững đưa tay nắm bàn tay Uyển và Uyển để yên. Bất chợt Dững kéo Uyển đến gần và choàng tay ôm lấy Uyển. Nhanh như trong một giấc mơ, Uyển đã thấy Dững hôn mình. Hơi thở Dững dồn dập, môi Dững nóng bỏng. Hương vị rượu Rhum làm Uyển ngây ngất cả lòng, đón nhận nụ hôn này bằng cảm giác khó tả. Dững tham lam không rời. Tiếp nối nụ hôn này bằng nụ hôn khác. Và Uyển cũng không còn muốn phản ứng gì khác hơn là chấp nhận. Một cảm giác mệt mỏi xâm chiếm khắp thân, nhưng Uyển thoải mái. Uyển tưởng như mình là Dững vẫn như một hôm xưa, chưa chút gì ràng buộc.

Khi Dững buông Uyển ra Uyển chợt thấy mình thật bậy. Tại sao còn chấp nhận như thế, khi tất cả đều dứt khoát? Uyển sắp lấy chồng, hết tháng này là đám cưới. Và Hải, Hải sắp là chồng Uyển một ngày sắp tới. Vậy mà Uyển còn bằng lòng để cho một người con trai khác hôn mình, âu yếu vượt ve mình, gần kề mình trên một chiếc xe hơi trong bóng tối thế này? Trong lúc Hải đang ở mãi đâu đâu, không biết đang làm gì và có gặp gì bất trắc?

Ý nghĩ Hải gặp nguy hiểm đến ào như thác lũ làm Uyển chơi vơi. Uyển rùng

mình sợ hãi, run rẩy cả người. Uyên giục già Dũng: - Cho Uyên về. Cho Uyên về Dũng ơi.

Dũng lái xe đưa Uyên về tận nhà. Chiếc xe dừng lại dưới gốc cây. Dũng đưa tay nắm lấy tay Uyên. Tưởng Dũng lại đòi hôn. Uyên gỡ nhẹ tay Dũng ra. Nhưng Dũng chỉ nói: - Cảm ơn Uyên đã dành trọn cho anh buổi chiều nay. Anh sẽ nhớ mãi và biết ơn em suốt đời.

Uyên mở cửa bước xuống, nhìn sững Dũng một lúc rồi quay đi. Trong lòng Uyên vang dội ý tưởng: - Em đã từng cầu mong không gặp lại anh từ lần trước. Em không muốn gặp anh.

Những bước bước chân vội vã, bấn khoản. Uyên nhận chuông gọi cửa. Thủy chạy ra, trở mắt nhìn Uyên: - Có chuyện gì thế? - Gì đâu? - Sao phờ phạc vậy? - Tao mệt. Và buồn.

Mở cửa cho Uyên vào, Thủy đi theo chị lên phòng:

- Uyên. Có điện tín của anh Hải đến từ chiều.

Uyên giật mình: - Đâu. Có gì ... không?

Thủy lắc đầu: - Yên tâm đi. Trên đó bão rút, máy bay không cất cánh được nên anh Hải về chậm mấy hôm. Em để điện tín ở bàn trang điểm của Uyên đó.

Thay vội quần áo, Uyên cầm tấm điện tín lên đọc. Vài hàng chữ ngắn, chan chứa bao ý tình. Lòng Uyên tràn đầy hối hận, ăn năn. Nằm úp mặt xuống giường Uyên mặc cho nước mắt trào ra ướt gối.

Hải đến nhà lúc năm giờ chiều, khi Uyên đang ngồi móc chiếc khăn nhỏ để lót bình hoa bằng sợi. Hải đến sau lưng Uyên, hai bàn tay bịt chặt mắt Uyên. Hải thấy rõ Uyên giật thót mình, ú ớ vài tiếng và nhận ra Hải. Uyên kêu lên: - Trời ơi, Hải!

Hải ôm người yêu, cười ròn rã. Uyên xoay người nhìn Hải, trong chớp nhoáng bao nhiêu giận hờn, lo sợ trở về làm nghẹn tim Uyên, làm Uyên nói thẳng chẳng thành lời. Nước mắt dâng lên đầy mắt và tràn ra hai má. Hải thảng thốt: - Gì thế Uyên.

Câu hỏi như khơi nguồn cho Uyên. Uyên chợt thấy tủi thân ghê gớm, bật lên khóc oà nức nở, buông cây móc và chiếc khăn sợi rút xuống sàn nhà. Hải ôm choàng lấy Uyên xoa nhẹ trên lưng nàng: - Em giận anh ghê lắm phải không?

Uyên càng khóc to hơn. Phải ít phút sau Uyên mới lấy lại được bình tĩnh, chỉ còn thút thít nho nhỏ. Hải xoa nhẹ trên mái tóc, trên vai người yêu và luôn miệng dỗ dành:

- Nín đi em. Nín đi em. Rồi anh nói cho mà nghe.

Khi thấy Uyên chịu nín, Hải nói: - Anh về trễ bốn hôm, em giận anh lắm nhỉ. Uyên úp mặt vào ngực Hải: - Em lo sợ muốn chết. - Tội em quá. Anh

cũng đoán là em sẽ lo. Những anh lại cũng đoán ra là em sẽ giận anh ghê gớm.

Đẩy Uyên ra, Hải giữ lấy hai vai Uyên; nhìn vào mắt nàng: - Em giận anh không?

Uyên gật đầu: - Có. Và nũng nịu tiếp: - Nhưng chút chút thôi.

Hải cười vui: - Sao lạ thế? Khác hẳn mọi lần, anh khổ vì em.

Uyên nói nhỏ: - Vì em nhận được điện tín của anh. Em vội vượt giận và bắt đầu lo sợ. Con lo sợ mỗi lúc mỗi tăng làm em không ăn, không ngủ gì được hết. Hải lại than: - Tội nghiệp em.

Hai người im lặng một lúc. Chỉ còn nghe tiếng quả lắc đồng hồ treo tường nhịp nhàng gõ, tiếng xe cộ ngoài đường vắng vắng vọng vào. Và tiếng thở của nhau gấp rút, mê mải vì những nụ hôn tràn ngập yêu thương nhưng nhớ.

Uyên đẩy mạnh Hải ra: - Anh ầu thật. - Nhà có ai đâu? - Sao anh biết.

- Chị Hai nói. Ba mẹ đi chơi, tội lỗi cũng đi đâu cả, anh chỉ gặp chị Hai ra mở cửa thôi mà.

- Anh tỉnh như quỷ.

Hải cười cười: - Tại nhớ em quá. Uyên tình tứ: - Có bằng em nhớ anh không?

Hỏi thế nhưng Uyên cũng biết. Dù Uyên có núi thương biển nhớ, cũng không bằng niềm thương nhớ của Hải dành nghĩ về nàng. Uyên đã đi chơi trong thời gian Hải vắng nhà Nhưng Hải, chắc chắn Hải chỉ nghĩ chỉ nhớ tới Uyên mà không tìm nguồn vui đâu khác trong những ngày đi xa đó Uyên nghĩ như vậy. Uyên tin Hải vì Uyên biết rõ Hải. Hải trả lời Uyên:

- Chắc hai đứa nhớ nhiều bằng nhau. Uyên cười thật tươi: - Anh khéo nịnh.

Hải ngồi bên cạnh Uyên, tỉ tê kể lại chuyến đi. Những lao khổ, mệt nhọc của Hải làm Uyên đầy lòng hối hận. Uyên muốn "thú tội" với Hải cho nhẹ lòng.

- Vậy mà ở nhà em đã ...

- Đi chơi, phải không? - Ừ. Hải cười: - Anh không giận. - Em đi chơi với bạn trai.

Nụ cười không tắt trên môi Hải: - Anh tha tội cho em. - Em đi nhẩy, đi ăn với bạn bè ...

- Bỏ đi. Anh không buồn em đâu. - Em đã giận, đã ... ghét anh.

Hải vẫn cười: - Anh cũng đoán thế. Và anh không trách em. - Em đã ... quên anh.

Hải dí một ngón tay vào trán Uyên: - A, cái đó thì không nên. Đừng nên vậy, anh buồn.

Uyên tỏ vẻ ngạc nhiên thật sự: - Anh lạ quá. - Sao lạ? - Anh khác hẳn mọi lần. - Mọi lần thế nào? - Mọi lần anh sầm nét mặt giận dữ, day nghiền em đi chơi đàn đúm bạn bè ...

Hải phát tay: - Ồ, chuyện cũ. Anh trẻ con một tí cho vui ấy mà.

- Anh không giận em thực ư? - Thật.

Uyển thấy như cát được một gánh nặng trong lòng: - Em có lỗi. Em xin lỗi anh.

Hải dịu dàng: - Đừng xin lỗi để đừng bao giờ phải tiếp tục xin lỗi nhau. Tốt hơn hết đừng bao giờ làm gì để phải lo người yêu mình buồn giận.

Uyển cúi mặt ăn năn. Hải bây giờ đúng thực là Hải. Không chấp nhặt, không trẻ con, không hờn giận. Uyển thở nhẹ: - Em không muốn xa anh.

Bên ngoài, trời chiều bằng lăng. Uyển nhìn ra, âu yếm hỏi Hải: - Anh mời em đi phố không?

Hải nắm chặt tay Uyển: - Chúng mình đi khắp nơi, suốt tối nay. Nhé em?

- Anh còn đi nữa không?

Uyển vui đùa hỏi Hải. Ánh sáng ngọn nến làm khuôn mặt Uyển rực hồng, tươi tắn. Hải đưa miếng thịt bò lên miệng: - Thôi chứ. Đi mãi chán rồi. Từ hôm nay anh sẽ ở cạnh em.

Hải tiếp: - Ăn đi đã Uyển. Chỉ còn gần một tuần lễ nữa là chúng mình đã sống cạnh nhau, mãi mãi. Anh không còn ăn tiệm, ngủ nhờ như trước nữa.

Uyển chậm chậm nhẹ cắn nĩa vào ngọn nến, nhai nhỏ nhẹ. Điện trong quán bị cúp, bóng tối chợt làm quang cảnh thơ mộng hẳn lên. Uyển liên tưởng tới một tổ ấm, một chiếc giường ngủ rộng với nệm êm chần ấm, một căn bếp nhỏ ngào ngạt mùi thơm gia vị cho những bữa ăn ngon miệng. Bỗng dưng Uyển thấy lòng nao nức: - Anh đã lo tạm đủ chưa? - Đủ cả.

- Còn kẹt gì không? - Không. Chỉ thiếu ...

Uyển nhìn Hải chờ đợi. Hải mỉm cười: - Thiếu có em ở cạnh bên anh.

Uyển tình tứ, hàm răng trắng bóng rực rỡ trong ánh nến: - Em đang ở bên anh!

- Anh tham lam hơn cơ. Anh muốn ôm em trong lòng, không gì ngăn cách chúng mình hết, dù chỉ là một lớp vải áo mong manh ...

Uyển tê dại cả người, cúi gằm mặt: - Anh quý quá quá chừng.

Hải cười lớn, đầy sung sướng. Bữa ăn kéo dài và cả hai người không ai muốn rời khỏi nơi ấm cúng thân mật này: - Đi xi nê nhé em?

Uyển lắc đầu. Có một lần Hùng đề nghị với Uyển như thế, trong bữa sinh nhật Lâm. Hải tiếp

- Hay đi nhảy?

Vòng tay ôm, những cái hôn của Dũng mới hôm nào còn nóng bỏng trên môi làm Uyển rùng mình. Uyển ngại ngùng: - Thôi anh, em không thích.

Hải tỏ vẻ ngạc nhiên, vui vui: - Lạ nhỉ. Em như một người khác.

Uyển dẫu môi: - Em vẫn là em.

Hải gật đầu, nhìn Uyển dăm dăm: - Em có vẻ người lớn, có vẻ ... lột xác. Có đùa không?

Uyển chân thành: - Em nói thật. Em không còn đam mê những cuộc vui ấy nữa.

Hải nắm chặt bàn tay Uyển đặt trên mặt bàn: - Anh nghĩ, đã đúng lúc chúng mình lấy nhau rồi. Trước đây ít lâu, anh còn nghĩ là hơi sớm với em.

Uyển tươi cười, vỗ nhẹ nhẹ lên bàn tay Hải đang nắm chặt tay mình :

- Không biết em có phải là người vợ ngoan như em mong mỗi hay không?

- Như bây giờ cũng đủ rồi.

Uyển nhìn Hải, ánh mắt long lanh. Điện bật sáng. Hải trả tiền và nói :

- Không đi đâu thì mình trở về nhà mình ngồi ... tâm sự vậy.

Hai người trở ra xe. Hải chở Uyển đi vài thứ quà vật để Uyển ăn buổi tối, trước khi về nhà.

Đèn sáng choang trong hiên. Uyển nghe tiếng Thúy léo nhéo: - Cho chén nữa đi bà.

Hải nhìn Uyển cười: - Lại cô Thúy ăn quà.

Uyển tủm tỉm: - Bà hàng chè khoai buổi tối. Nó là khách hàng trung thành nhất.

Thấy hai người, Thủy khoe: - Em vừa trúng số. Uyển ngạc nhiên: - Thật không?

- Ai thêm xạo. - Bao nhiêu? - Năm trăm.

Uyển xì một tiếng:

- Chả bỏ dính răng. Nhưng xưa nay tao có thấy mày mua số số bao giờ đâu?

Thủy vung tay: - Con Bích nó cho em hôm nọ.

Uyển quay lưng vào nhà: - Nên bây giờ cô hăng hái ăn quà thế đấy?

Hải hỏi. Thủy đáp: - Cửa trời ơi mà anh. Anh ăn không em mua.

Hải cười lắc đầu đi vào nhà. Uyển đang thay quần áo. Thủy bước vào:

- Uyển ơi em sắp đi làm. Uyển kêu nhỏ: - Chuyện đáng ngạc nhiên.

- Em nói thật đấy. Con Bích nó xin cho em vào làm trong hãng Bảo Hiểm của chú nó rồi.

Uyển nhìn Thủy dăm dăm: - Bao giờ làm? - Đầu tháng, sau đám cưới chị.

Hy vọng lương cũng khá. - Mày bỏ học à? - Đầu có. Em sẽ học lớp tối.

Uyển bỗng thấy hai chị em thật gần nhau: - Sao Thủy lại muốn đi làm?

Thủy băng khuâng:

- Tự dưng em thấy chán sống một cách vô nghĩa, lang thang ngày tháng không đâu.

Uyển buột miệng: - Vậy là Thủy người lớn rồi đấy.

Thủy ngập ngừng: - Chả"n cuộc thay đổi này cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu, nhưng trước sau gì rồi cũng phải có lần.

Nói xong, Thủy bỏ đi. Đứng nhìn theo Thủy, Uyển lại thấy mình như lớn hơn, chút nữa. Già dặn thêm. Đứng đắn thêm, không còn có gì để tiếc nuối những kỷ niệm trong quá khứ. Và bây giờ, Uyển đã sẵn sàng để bước sang

một cuộc sống mới. Uyển trở ra phòng khách. Hải đang ngồi xem TV, với mấy đứa em. Uyển nhảy lên ngồi cạnh Hải, vịn hai tay trên vai chàng và tỉ cầm lên. Hải khẽ hỏi: - Em đang nghĩ đó? - Nghĩ về anh. - Sao? - Anh sung sướng hơn em

Hải choàng tay qua lưng Uyển: - Lý do gì khiến em so sánh như vậy?

- Anh tự tin và vô tư, khác em. Hải cười ròn rã: - Em nghĩ thế?

Uyển gật đầu, thở ra nhỏ nhẹ: - Còn em thì yếu đuối quá.

Ngày Xưa Chân Sáo

Chương 5

Hạnh đang sửa soạn đi phố thì Uyển đến. Thấy Uyển, Hạnh reo lên: - A, hay quá.

Uyển hỏi: - Gì hay?

- Tao buồn, tính đi lang thang thì mày đến. Tụi mình cùng đi cho vui.

Uyển gật đầu: - Ừ. Tao cũng định rủ mày đi. Cuộc đi chơi cuối cùng.

Hạnh mở to mắt: - Nói gì lạ thế? - Còn vài ngày nữa là đám cưới tao rồi.

Hạnh cười xoa: - Cưới rồi mình vẫn đi chơi, có gì khác đâu.

Uyển lắc đầu: - Tao nghĩ là có khác. Mình sẽ không cảm thấy được cái không khí tự do lúc này nữa. Và có lẽ tao sẽ bận rộn, chẳng mấy khi được lang bang như bây giờ.

Hạnh ra vẻ ngẫm nghĩ: - Mày có lý. Đã đến lúc mày mất tự do. - Giã từ tự do.

Hạnh xoay mấy vòng, reo vui đùa bạn:

- Chỉ có tao là sướng. Chẳng lệ thuộc ... thằng Cu nào cả. Cứ yêu xuống vậy thôi.

Uyển bủi môi: - Rồi cũng có ngày. - Kệ. Lúc đó hãy hay.

Hai đứa sánh vai ra đường. Hạnh gọi chiếc Taxi lên chợ Saigon. Trong xe, câu chuyện lại tiếp tục. Hạnh bảo: - Tuy đôi lúc có buồn một tí, nhưng tao nghĩ là tao đỡ mệt vì phải bị ràng buộc bởi một gã con trai nào hết. - Sao mày không quyết định? - Để làm gì?

- Để có một người chồng mà nương tựa. - Tao đâu cần. Tao không muốn lấy chồng sớm.

Và Hạnh vênh mặt, kiêu hãnh: - Tao chưa thèm lấy ai.

Uyển đùa: - Sợ có ngày mày lại nói: Tôi chưa lấy ai. Rồi chưa ai lấy tôi và ...chưa ai thèm lấy tôi. Lúc ấy thật là ... thảm. Hạnh mỉm cười: - Con này. Mày hạ giá tao quá.

Uyển thân mật : - Tao cũng muốn sống tự do như mày, nhưng đôi lúc tao sợ. Nhìn dấu vết thời gian trên thân thể mình, tao thấy lo lắng. Một vết nhăn, một cơn mỏi mệt ... sẽ làm cho những hăng hái, những đam mê của mình nguội lạnh dần ...

Hạnh nhăn mặt: - Đừng làm tao hoảng. Vì vậy mày vội lấy chồng phải không?

Uyển cười: - Không hẳn thế. Nhưng đó chính là những điều đã khiến tao suy nghĩ nhiều trước khi đồng ý với Hải định ngày cưới. Hôm nay tao muốn tìm chút bay nhảy cuối cùng cạnh mày, để rồi sẽ không bao giờ còn tiếc nuối nữa.

- Ông Hải có viết gì về những tư tưởng của mày không?

- Tao không nói với Hải những điều này. Nhưng Hải thông minh, Hải đoán được nên Hải không trách giận tao mỗi khi biết tao lang bang với bạn bè, với Dũng.

Hạnh reo lên: - A, tên Hải ngon. Hắn không ghen với Dũng à.

- Không biết nữa. Hải chỉ tỏ vẻ buồn tí chút rồi lờ đi, không nói gì. Có lẽ ông ấy hiểu tâm trạng tao bị giao động những ngày cuối cùng đời con gái.

Hạnh khẽ hỏi: - Mà mày có hối tiếc gì không?

Uyển kêu lên: - Mày hỏi y hệt ông Hải. Trước khi định ngày cưới, Hải đã hỏi tao một lô về những điều hối tiếc. Em có hối tiếc lấy chồng sớm không. Em có hối tiếc vì lấy anh không. Thấy tương lai anh chỉ như vậy, em có lo không?

- Mày trả lời sao? - Tao lắc đầu và ... lắc đầu. - Ngoan.

- Hải bảo tao. Anh tha thiết yêu em, muốn lấy em. Nhưng anh cũng muốn em suy nghĩ kỹ trước khi đồng ý lấy anh. Anh không bao giờ muốn nghe em nói : Biết thế ... - Biết thế gì?

- Ý ông ấy muốn nói không muốn tao sẽ hối tiếc mà than thở : Biết thế ngày đó tôi đừng nhận lời lấy anh. Biết thế tôi đừng chọn anh ... Biết thế ... một lô một lốc những điều hối hận khác.

Hạnh cười : - Tên Hải có vẻ thâm nhĩ?

- Bọn đàn ông họ gớm lắm mày ơi. Tính toán đủ thứ hết.

Hạnh nhún vai : - Vì họ phải lo vai trò bảo bọc cho mình. Sự thực, nói đến tính toán tao thấy đàn bà con gái tụi mình còn tính toán nhỏ mọn hơn. Và do đó mới khiến bọn đàn ông họ sợ, họ tính toán để phòng lại mình.

Tới chợ Sài Gòn, Hạnh rủ Uyển vào khi trong chợ thăm hàng bún ốc. Mỗi đĩa hai tô. Trờ ra ngoài làm mỗi ngườ*`i một ly đậu xanh bánh lọc. Hạnh hỏi: - Được tới bao giờ?

- Tùy thích. Hôm nay ông Hải chỉ đến buổi tối, tao có ngày tự do. - Vậy chui vào xi nê nhé.

Ngồi cạnh Hạnh trong bóng tối rạp hát, Uyển bỗng thấy lòng nao nao xúc

động sắp mất một cái gì thân thiết. Những giây liên hệ sáng lờ lờ giữa Uyên với mọi người. Con gái là vậy. Lấy chồng xong, kể như xa tất cả. Không còn đến thăm được ai, không còn thì giờ để nghĩ tới ai. Từ lúc đó, kể như bạn bè đã mất mình.

Hạnh bỗng nói: - Mày lấy chồng, tên Dũng, tên Hùng tha hồ buồn.

- Mày nói thế. Họ biết tao sẽ lấy ông Hải từ lâu rồi mà.

- Biết thì biết, nhưng mày vẫn còn đó. Bây giờ thì mất thật.

Và Hạnh đùa: - Mày có mời mấy tên đó dự không? - Đùa. Đâu có tiện.- Gửi thiệp báo hỷ vậy

Uyên do dự : - Thôi. Làm vậy kỳ lắm. Thế nào họ chả biết. Mày có gặp, báo tin giùm là đủ.

Uyên níu tay bạn : - Mày phù dâu cho tao nhé.

Hạnh xiết bàn tay Uyên: - Tao chưa hết tang bà nội, chắc không giúp mày được đâu.- Thế à - Đừng buồn tao. Tao cũng thích mặc áo phù dâu cho thiên hạ tán, nhưng nên kiêng cử một tí cho khỏi áy náy về sau. - Vậy lúc đón dâu mày đến với tao nhé.- Ừ Mày tính nhờ mấy đứa

- Bốn. Bốn con Kim, Châu, Hoà và mày. Nhưng không có mày thì chắc phải ép con Thủy vậy

- Được đấy. Thủy nó xinh mà cao bằng tao, đứng phù dâu tốt chứ.

Uyên cười : - Cái con đó kỳ cục. Nó cứ đẩy ra, bảo đi phù dâu mất duyên với lại thiên hạ xúm vào ngó dí lắm. Hạnh cười theo: - Cái con bé. Đúng là trẻ con.

Cuốn phim chiếu thật vô duyên. Vào giữa phim xem tới hết thấy dở quá, Uyên rủ Hạnh bỏ ra. Trời nắng rực rỡ. Mùa hạ gần qua. Hạ nắng, nhưng người ta vẫn cưới nhau như điên. Từ sáng tới giờ Uyên gặp hai chiếc xe chẳng hoa kết giấy chở những đôi vợ chồng vừa xong cuộc lễ đăng nhà gái. Uyên thả hồn đi xa. Rồi họ sẽ về tới nhà trai. Một ngôi nhà nhỏ hay đồ sộ. Giàu hoặc nghèo, với những khuôn mặt xa lạ cô dâu. Họ dễ hay khó, ao dung hay nhỏ mọn? Họ sẽ nói gì, nghĩ gì về người con gái đang lễ tơ hồng trước bàn thờ Tổ Tiên? Một vài câu xì xào trong đám đông đó, chẳng hạn: - Cô dâu có vẻ dân ăn chơi, chẳng biết làm gì.

- Cô này chẳng biết có khá không, hay lại đối đáp chồng son sòn ...

Uyên rùng mình. Rồi một nhòai vì bữa ăn tối ở nhà hay nhà hàng. Rồi mọi người ra về. Rồi vắng lặng trở lại với căn phòng nhỏ hẹp, lạ lẫm. Trước mặt là người đàn ông một đời chung sống. Yêu hoặc không yêu. Nhưng chắc chắn sẽ là một đêm không ngủ, đầy những ân ái trộn lộn giữa tình yêu và tình dục. Cuộc đời trắng trong của người con gái thực. sự dứt đi, khi người đàn ông cuối xuống.

Uyên bỗng nói băng quơ: - Đàn bà con gái khổ nhĩ. Đang sống ở nhà tự nhiên bị đến sống nhà người ta cả đời luôn. Hạnh nhìn bạn cười ranh mãnh:

- Sợ hãi rồi à?

Uyển gật đầu: - Thấy cô đơn quá sức. - Vậy sao còn lấy chồng.

- Lấy chồng vì sợ sau này còn cô đơn khủng khiếp hơn. Hạnh phì cười: - Con này lắm cảm.

- Đúng đấy chứ. - Ừ thì thôi. Hạnh đề nghị: - Đến ông Lâm chơi không?

Uyển lắc đầu: - Thôi đừng. Tao không muốn có thêm kỷ niệm. - Vậy bây giờ đi đâu?

- Về nhà mày. Cho tao ăn cơm ở nhà mày. Kiếm việc gì làm cho vui, làm bánh, may vá gì cũng được.

Hạnh thở dài: - Mày làm tao buồn lây. Lấy chồng làm quái gì cho khổ thân. Mai kia sanh con đẻ cái ra đầy nhà rồi chắc mày chỉ còn là cái xác không hồn nhưng biết cử động.

- Mong rằng Hải cho tao một chỗ nương tựa tốt.

- Mày có vẻ quan trọng hóa bọn đàn ông quá.

- Khi yêu nhau, họ cần mình. Khi lấy nhau rồi mình là kẻ cần họ.

- Tao cóc cần ai. Tao chỉ chông cạy vào tao thôi.

Uyển im lặng. Sự ngang bướng của Hạnh càng chứng tỏ Hạnh cũng lo âu như Uyển, cũng từng nghĩ ngợi về những điều đã từng làm Uyển thức trắng bao đêm. Nhưng Hạnh sợ, Hạnh không dám đương đầu với cảnh ngộ, và Hạnh cố tìm cách lảng tránh nó. Uyển nghĩ tới người yêu Hạnh, ở thật xa, ít dịp về nên không có cách nào giữ chân Hạnh được. Hạnh bảo:

- Thôi, về nhà tao vậy. Tụi mình trở tài gia chánh chứ.

Uyển ở cả buổi chiều với Hạnh. Hai đứa làm hai ba loại bánh. Mẹ Hạnh bảo:

- Chúng mày định mở cửa hàng bán bánh hay sao đây? Hạnh cười:

- Chúng con tập tành làm dâu đó mẹ. Con Uyển chỉ còn vài ngày nữa là lấy chồng rồi.

Bà cụ gật gù: - Mong các cô không bị nhà chồng người ta chê bai cũng khá lắm rồi.

Uyển im lặng, thấy một chút tủi thân. Lấy chồng "phiền" thế đấy. Nhưng mình yêu Hải, và mình không muốn mất Hải. Em muốn sống cạnh anh, không cách gì xa anh nổi, và xin anh hãy đùm bọc che chở lấy em. Em xin già từ tất cả, không tiếc, không than, không mơ mộng nữa để được có anh và để phục vụ cho anh trọn vẹn. Uyển đẩy chiếc bánh đến trước mặt Hạnh: - Khá không? - Được lắm. - Cất vào tủ lạnh đi, buổi tối mang mời hai bác dùng.

- Không ăn bây giờ à? - Tao muốn về nhà thu xếp vài việc.

Hạnh tiễn Uyển ra cửa. Siết tay Uyển thật chặt, Hạnh làm như gặp gỡ nhau lần chót rồi chia xa: - Tao mong mày hạnh phúc. Uyển gật đầu: - Cảm ơn mày. Tao cũng cầu mong như vậy.

Ngày Xưa Chân Sáo

Chương Kết

Uyển lên xe hoa ngày hôm nay. Mười một giờ rước dâu, chín giờ nhà đã đầy người. Tiếng cười nói rộn rã, ồn ào như khu chợ nhỏ. Uyển ngồi trước gương, thần thờ nhìn chiếc bàn trang điểm. Phấn son, mỹ phẩm la liệt trước mặt Uyển. Thủy đang kẹp những mớ tóc của Uyển bằng những chiếc kẹp nhỏ. Mấy cô phù dâu đùa vui tíu tít. Kim, Châu, Hà vừa đánh phấn vừa trêu chọc Uyển không ngớt miệng. Châu nói :

- Lát nữa chú rể tha hồ lác mắt vì con Uyển nó đẹp mê mẩn cả người.

Hòa tiếp: - Chả biết mấy chàng phù rể có sáng giá không đây?

Thủy xen vào: - Chị yên trí. Em biết mặt bốn ông. Ông nào trông cũng sạch sẽ cả.

Uyển nhăn nhó: - Lát nữa gặp biết liền mà. - Nhất định tao phải cua một lão.

Hoà nói. Châu phụ hoạ: - Và sang năm tao lại đi phù dâu.

Bà chị dâu Uyển chạy ra chạy vào hối thúc: - Lẹ lên các cô. Sắp đến giờ rồi đấy. - Xong rồi đây chị. Con Uyển nó cũng nóng lòng sốt ruột điên cả người đây này, chị khỏi cần giục.

Uyển lườm Châu: - Tao không ham.

Cả bọn cười rũ rượi. Bốn cô phù dâu kéo Uyển đứng trước gương. Hòa tấm tắc :

- Em tôi xinh xinh quá. Châu lại tiếp : - Hôm nay em lấy chồng.

Thúy làm bộ đau khổ: - Còn em thì vẫn ế.

Kim chề môi: - Thôi, Thủy ơi. Thủy bồ bịch hàng tá, chưa thềm lấy thì cũng đúng hơn.

Thủy cười cười: - Em tu rồi chị.

Mẹ hiện ra giữa khung cửa. Ngày vui của Uyển, mẹ rạng rỡ nét mặt. Con ngoan, rể xứng. Mẹ chỉ mong một ngày này. Mẹ nhìn Uyển, tươi cười: - Xong chưa con?

- Dạ, rồi, thưa mẹ.

Ừ. Họ đăng trai sắp đến rồi đó.

Cả bọn kéo nhau ra ngồi trên ghế. Châu thủ thi: - Con Uyển thế là ... xong.

Uyển im lặng. Châu tiếp: - Mà buồn hay vui hả Uyển? - Tao cũng không biết nữa. - Là vậy?

- Mình như tê dại cả lòng. Như một thân nhiên kỳ lạ chưa từng có. Tao nghĩ rằng trước sau gì cũng có một lần, và đã đến lúc phải rời xa cha mẹ.

Hòa khúc khích: - Làm như mày bị ép, không phải lấy nhau vì yêu vậy.
Châu ra vẻ thành thạo: - Có lẽ con Uyên có lý. Dù là lấy người yêu, tâm trạng con gái bọn mình vẫn thường là vậy. Một thay đổi lớn lao trong đời làm cho mình đánh mất cả những vô tư thường nhật.
Uyên tiếp: Nhưng quả thực yêu và lấy được người mình yêu cũng là điều mà mình mong ước
Mọi người im lặng. Uyên tưởng tượng ra Hải đứng trước mặt, trịnh trọng trong lễ phục chàng rể. Khuôn mặt Hải rạng rỡ, tươi cười. Chàng cúi xuống bên Uyên. Uyên nghĩ:
- Hạnh phúc của tôi.
Tiếng máy xe tắt trước cửa nhà, tiếng trẻ reo hò, tiếng chào hỏi lao xao.
Thủy nói:
- Nhà trai:
Uyên nhìn qua rào cây. Hải đã đến.

VÕ HÀ ANH
1974

Nguồn: Vietlangdu.com
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 28/08/2007 2:33:30 CH